

உ. 2
357

குசேலர் சரிதம்

ACL-MIKU
00600
SPECIMEN

EIGHTH EDITION

சுவினாகம்

வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகம்

112

கு சே ல ர் ச ரி த ம்

இஃது

புன்னைக்கட்டுவன்

பிரமஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்கள்
எழுதியது.

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,

நூல் வரிசை எண்:

எட்டாம் பதிப்பு எண்:

சுன்னாகம் :

வட - இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகம்

1951]

[விலை சதம் 60

முகவுரை

குசேலர் சரிதம் என்னும் இந்தூற்கு முதலான தமிழிலே, வல்லூர்த் தேவராசபிள்ளையால் இயற்றப் பட்ட குசேலோபாக்கியானம் என்னும் நூலாகும். அஃது செய்யுள் நடையில் இயற்றப்பட்டதாதலின் கற்றோரன்றி மற்றோரால் எளிதிலுணர்ந்து பயன்பெற முடியாததாகும். அதனால் அதனை, ஓர் உரைநடை நூலாக எழுதின் யாவர்க்கும் பயன்படுமென்று கருதி, அவ்வாறே இதனை எழுதினாம். எழுதியபின், இதனை 'ஈழகேசரி'ப் பத்திராதிபர் நா. பொன்னையா அவர்கட்கும் காண்பித்தாம். அவர்கள் இதனைப் படித்துப் பார்த்து மிகமகிழ்ந்து தாமே இதனைப் பதித்து உலகிற்குப் பயன்படுத்துவதாகக் கூறித் தம்பால் அளிக்குமாறு வேண்டினார்கள். அவ்வாறே யாமும் அளித்தனம்.

இச் சரித்திரத்தால், பிரமச்சரியம், இல்வறம், துறவு, கடவுண்மாட்டமைந்துள்ள திடபக்தி முதலிய வாகக் குசேலமுனிவர்பா லமைந்துகிடந்த நற்குண நற்செயல்களையும், கணவற்பேணும் கற்பொழுக்கம், கொடிய வறுமையைந் தாங்கும் மனவுறுதி, பொறுமை முதலியவாக அவர் மனைவி சுசீலாபா லமைந்துகிடந்த நற்குண நற்செய்கைகளையும் நாம் நன்குணர்ந்து கொள்ளலாம்.

மேலும், இதனைத் தாமே பதித்துதலிய 'ஈழகேசரி'ப் பத்திராதிபரவர்களுடைய நன்றி, எம்மாலன்றித் தமிழுலகத்தானும் மறக்கற்பாலதன்று.

இஃது என்றும் நின்று நிலவுமாறு எல்லாம்வல்ல இறைவனடிகளைச் சிந்தித்துத் துதித்து வணங்குகும்.

FOREWORD

By S. NATESAPILLAI, B.A., B.L., F.R.E.S.

PRINCIPAL, PARAMESWARA COLLEGE, JAFFNA

Pandit Ganesa Iyer, the author of this book, is one of the foremost Tamil Scholars of the present day. His essays on Tamil literary topics contributed to 'Sen Tamil', the journal of Madura Tamil Sangam, have won for him a high reputation for discerning literary criticism. His writings are a model of lucid Tamil Prose. In the present book which he has written for school children, he shows his mastery of a style simple, terse, elegant, the sentences are deliberately short, and yet have an ineffably delightful rhythm. He gives here a brief version in prose of Kuchelopakyamam, a story full of tender pathos, revealing the poverty of a Brahmin Rishi, the steadfast loyalty of his wife and the touching affection of King Krishna for his old friends. Pandit Ganesa Iyer has told the story in a moving manner, skillfully inter-weaving in the course of the narration several beautiful truths and moral sentiments. This is a book which Tamil boys and girls should read and would love to read.

அணிந்துரை

இவ்வரை நூலை இயற்றிய பண்டிதர் பிரமஸ்ரீ கணேசையர் அவர்கள் இக்காலத்திற் தமிழ்ப்புலமையிற் சிறந்து விளங்கும் வித்துவான்கள் வரிசையில் வைத்தெண்ணுதற் குரியவர்கள். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் வெளியீடாகிய 'செந்தமிழ்' பத்திரிகையில் தமிழ் இலக்கண இலக்கியப் பொருள்பற்றி இவர்கள் அவ்வப்போது எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் இவர்களது நுண்மாண் நுழைபுலத்தை விளக்கிப் பெரும் புகழை நாட்டுவன. இவர்களது கட்டுரைகள் தெள்ளிய தமிழரை நடைக்கு எடுத்துக்காட்டாவன. இலகுவானதும், பொருட்செறி வுடையதும், வனப்புடையதுமான உரைநடை எழுதுவதில் இவ்வாசிரியர்க்குள்ள ஆற்றல், பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட இந்நூலினின்றும் நன்கு புலப்படும். சிறிய வாக்கியங்களால் ஆகிய மிகவினிய ஓசைநயம் அமைந்தொழுகின்றது. கருணைரசம் பொருந்திய குசேலோபாக்கியானம் என்ற சரிதத்தை ஆசிரியர் ஈண்டு தந்துள்ளார்கள். இச் சரிதத்தில் ஓர் அந்தண இருடியின் வறுமையும், அவரது பத்தினியின் கற்புறுதியும், கண்ணபிரான் பழைய நண்பர்கள்பாற் கொண்ட கனிந்த அன்பும் காட்டப்படுவன. படிப்பவரது மன முருக இச் சரிதத்தை இவ்வாசிரியர் கூறியுள்ளார்கள்; அநேக வீழ்மிய உண்மைகளையும், சற்போதனைகளையும் சாதுரியமாகச் சரிதத்திடையிற் சேர்த்துள்ளார்கள். இந்நூலைத் தமிழகத்துச் சிறுவர்களும், சிறுமிகளும் படித்தல்வேண்டும்; அவர்கள் இதனைப் படித்தற்கும் நனிவிரும்புவார்கள்.

சிருநெல்வேலி
யாழ்ப்பாணம்
பிரசோற்பத்தி-மாசி

சு. நடேசபிள்ளை
பிரதமாளிரியர்
பரமேசுவரக்கல்வாரி

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
க. பிறப்பும் ஒழுக்கமும் ...	1
உ. இல்வாழ்க்கையும் வறுமையும் ...	2
ங. பசிக்கொடுமை ...	4
ச. ஊழும் பொருளும் ...	8
ரு. உடம்பின் இழிவு ...	10
சு. முயற்சி ...	12
ட. குசேலர் கண்ணன்பாலேக ஒருப்படல் ...	13
அ. முனிவர் துவாரகைக்குப் புறப்படல் ...	15
க. தோணியேறித் துவாரகை சேறல் ...	17
கௌ. குசேலமுனிவர் துவாரகையை அடைதல் ...	18
கக. குசேலர் கண்ணனுக்குத் தன்வரவை அறிவிக்கு மாறு வேண்டலும், வாயிலாளர் கூற்றும்	22
கஉ. வாயிலாளர் முனிவன் பெருமை கூறல் ...	27
கங. துவாரபாலகர் கண்ணபிரானுக்கு முனிவர் வரவுரைத்தல் ...	30
கச. கண்ணன் பழமை பாராட்டல் ...	34
கரு. கண்ணன் அவலுண்டல் ...	37
ககூ. முனிவர் துவாரகைவிட்டுப் புறப்படல் ...	38
ககட. முனிவர் தன் இல்லடைதல் ...	41
ககி. முனிவர் கண்ணன்பால் மீளவும் வறுமை வேண்டலும் வைகுந்தம் பெறலும் ...	44

அருஞ் சொற் பொருள்

கு சே ல ர் ச ரி த ம்

க. பிறப்பும் ஒழுக்கமும்

மாமகளும் நாமகளும் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும் வட மதுரையின் பாங்கர் அவந்தி என்றோர் அணிநகர் உளது. அந் நகரின் கண் நெடுமால்போல நீண்டதாகிய ஒரு மலை நிற்கின்றது அம் மலைமேல் அருந்தவமுனிவர் சேரி ஒன்றிருந்தது. அச்சேரியகத்தே, சரியைவழி ஒழுக்குவோர் ஒருபாலிருப்பர். கிரியைவழி ஒழுக்குவோர் ஒருபாலிருப்பர். யோகஞ் செய்வோர் ஒருபாலிருப்பர். நிட்டைகூடும் ஞானிகள் ஒருபாலிருப்பர். ஞானநூல்களை ஒதுவோர் ஒருபாலிருப்பர். தத்துவ விசாரஞ் செய்வோர் ஒருபாலிருப்பர். அன்றியும், அங்கே அந்தணரோதும் வேத ஒலி ஒருபால் முழங்கும் யாகஞ் செய்வோர் ஒலி ஒருபான் முழங்கும். அவியேற்க வரும் தேவர்கள் ஒலி ஒருபான் முழங்கும். அத்தேவர்கள் அவியேற்று ஆசிகூறும் ஒலி ஒருபான் முழங்கும்.

இத்தகைமை பொருந்திய அச்சேரியினிடத்தே கதாமா என்றொரு முனிவர் இருந்தார். அவர் அந்தணர் குலத்து உதித்தவர். திருமால் அடிகளைத் தினமும் தியானிப்பவர். அடக்கம், பொறை, வாய்மை, அன்பு முதலிய குணங்களிற் சிறந்தவர். ஐம்பொறிகளையும் அடக்கியவர்.

வேத முதலிய கலைகளை யெல்லாம் கண்ணபிரானோடு கூடச் சாந்திபமுனிவர்பால் ஐயந்திரிபறக் கற்றவர். புலரிக் காலத்திலே நித்திரை விட்டெழுந்து, அவசிய கருமம் முடித்து ஸ்நானஞ் செய்து, சந்தியாவந்தனம் முதலிய நியமங்களைத் தவறாது செய்பவர். உச்சிக்கடன், மாலைக் கடன் முதலியவைகளையும் தவறாது செய்பவர். கிழிந்த துணிகளை இயைத்துத் தைத்த சீரையை உடுப்பவர். அதனை உடுப்பதனாற் குசேலர் என்னும் பெயரையும் பெற்றுக் கொண்டவர். பிரமசரிய ஒழுக்க முடையவர். அவர் தமது பிரமசரிய ஒழுக்கத்திற்கேற்பச் சாந்திராயண முதலிய வீர தங்களை அநுட்டித்து வந்தனர். அதனால் தசைவற்றி என்பும் நரம்புந் தோன்றிய உடலினராய் விளங்கினர்.

உ. இல்வாழ்க்கையும் வறுமையும்

இங்ஙனம் மாண்புற்று விளங்கிய குசேலர், தாம் செய்யுந் தவத்திற்கு உதவி செய்தற்பொருட்டும், புத்திரப் பேற்றின் பொருட்டும், சுசீலை என்னும் பெயருடைய ஒரு கன்னிகையை மணஞ் செய்தனர். அக் கன்னிகை குற்றமில்லாத குலத்துப் பிறந்தவள்; தங்கண் வந்த வீருந்தினரை அன்போடு உபசரித்து அன்னம் ஊட்டுபவள்; நாயகன் குறிப்பறிந்து ஒழுகுபவள்; நாயகனையே தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடுபவள்; வருவாய்க்குத்தக வாழ்பவள்; பெற்றதையே பெரிதெனக்கொண்டு மகிழ்பவள். இத்தகைய சுசீலையோடு குசேலர் வாழ்ந்திருக் குங்கால் அவள் கர்ப்பமுற்றனள். அப்பொழுது மேனியி லுள்ள நரம்புகள் பசந்தன; கண்கள் குழிந்தன; முகம்

வெளுத்தது. நாப் பலசுவைப் பொருள்களிலும் விருப்பங் கொண்டது. இவ்வாறாய் கருப்பக் குறிகள் தோன்றப் பெற்ற சுசிலை பத்துமாதமும் நிரம்பப்பெற்று ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். இப்படியே ஒவ்வொரு மைந்தராக இருபத்தேழுமைந்தரைச் சுசிலை பெற்றாள். அப்பொழுது பல புத்திரர்களைப் பெற்றமையால் அவர்களுக்கு வறுமை மிக்கது. அதனால் முனிவர் மனஞ்சலித்திலர். வறுமைகாரணமாக ஒருவரிடத்திலேபோய்ப் பற்களைத் தெரியக் காட்டித் தாம் படுந் துன்பங்களை யெல்லாம் சொல்லித் தமது இரு கரங்களையும் விரித்து நின்று, உடம்பு ஒடுங்க, மனம் நாண, அபிமானம் இன்றி, இரப்பதுபோல ஒருவர்க்கு இழிவு வேறு உண்டோ? ஆதலால் யாம் இரக்கப் புகுவதில்லை என்று சிந்தித்தார். சிந்தித்த முனிவர், ஒவ்வொரு நாளும் காட்டிற்போய், அங்கே உதிர்ந்துகிடக்கும் புற்றூனியங்களை யெல்லாம், நகங்களாற் கிள்ளிக் கிள்ளி எடுத்துச் சேர்த்துக் கொண்டுவந்து, தமது மனைவிகையிற் கொடுப்பார். அதனைச் சுசிலை குற்றிப் பாகஞ்செய்து இலைக் கறியோடு அதிதியர்க்கிடும் புதல்வர்க்கும் நாயகனுக்கும் கொடுத்தும், மிகுந்ததைத் தானுண்டும் வந்தாள். மிகுதியுணவு போதாமையால் சுசிலை உடல் மெலிவாளாயினாள். ஆயினும், அவள் முனிவர்பால் வெறுப்படைந்திலள். கற்புடை மகளி ரியல்பு அதுவன்றோ?

ந். பசிக்கொடுமை

இப்படி வருநாளில், தமக்குத்தரும் உணவு போதாமையால் பிள்ளைகளும் பசியால் வருத்தமுற்றன. அவள் ஒரு மகவுக்கு உணவு கொடுக்கும்போது ஒரு மகவு முந்திச் சென்று கைநீட்டும். மும்மகவும் கைநீட்டும்; என் செய்வாள்? பாவம்! பசி வருத்தத்தால், ஒரு குழந்தை விம்மி விம்மி அழும். ஒரு குழந்தை நிலத்தில் விழுந்து புரண்டமும். ஒரு குழந்தை அந்தோ! என் வயிற்றில் எழுந்த பசி அடங்கவில்லை என்றமும். ஒரு குழந்தை அம்மா! நீ எனக்குக் கஞ்சி வார்க்கவில்லை என்று பொய் சொல்லி அழும். ஒன்று வாங்கிய கஞ்சியை மிக்க ஆசையோடு உண்ணப் புகும்போது, விடாது மற்றொன்று அதனைப் பற்றித் தானுண்ணும்படி எதிர் இழுக்கும். அப்பொழுது சிந்திக் கீழே ஒழுகுங் கஞ்சியை மற்றொன்று உண்ணப் புகும். இவ்வாறு பசிக்கொடுமையால் கலகம் விளைக்கும். மைந்தர்களை நோக்கி, இரங்கி, ஏங்கி, அவர்களைத் தன் கைகளால் தூக்கி மடிமீதிருத்தி, அவர்கள் கண்ணீரைத் துடைத்து முதலு முதலியவற்றைத் தடவி முத்தமிட்டு ஆற்றுவாள்.

இங்ஙனம் தாயாற்றுதலால், அவர்கள் தம் அழகை சிறிது தவிர்ந்து விளையாடச் செல்வார்கள். விளையாடும் போது, அடுத்த வீட்டுச் சிறுவன் உங்கள் வீட்டில் இன்றைக்குச் சமைத்த கறி என்ன என்று வினவினால் அதனைக் கேட்டு அவர்கள் ஓடிவந்து, அம்மா கறி என்றால் என்ன என்று வினவுவார்கள். அப்பொழுது தாயாகிய சுசீலை, அதனைக்குறித்து ஒன்றுஞ் சொல்லாமல், வேறு வார்த்தைகளை அவர்களுக்குக் கூறி அவ்வெண்ணத்தை மறப்பிப்பாள். வேறொரு வீட்டிலிருக்குஞ் சிறுவன் வைத்து உண்ணுஞ் சிற்றுண்டியைக் கண்டு, ஓடிவந்து

குசலரீன் குடும்ப நிலைமை

அம்மா! இன்ன சிறுவன் கையில் வைத்து ஏதோ உண்ணுகின்றான். அதனை எனக்குச் செய்து தா, வாயூறுகின்றது என்று தன் உடையைப் பிடித்து இழுக்கும் சிறுவனை எடுத்துத் தன் மார்போடணைத்துச், சிந்தை நோவாள். தாயே! இன்னார் தம் பிள்ளைக்குக் குண்டலம், மோதிரம், காப்பு முதலியன செய்து இட்டிருக்கின்றார்கள். நீ எனக்கு அப்படி இடவில்லை. எனக்கு அவற்றைச் செய்து இடு என்று அழும் பிள்ளைக்கு, நாளைக்கு நாளைக்கு என்று சொல்லி மனஞ் சோர்வாள்.

சிறுவர்களுக்குச் சிதமணிப்பூணே பூண். மரவுரியே உடை. இலையே உண்கலம். முனிவர் வீட்டில் எறும்புகளுக்குத்தானும் உணவு கிடையாது. சிறுவர் அன்னப் பாலன்றி வேறு பாலைக் கண்டிருக்கவும் மாட்டார்கள். அவர்கள் ஒருபோதும் பசிதீரப் புகிப்பதில்லை. இந்நிலையைக் கண்டும் முனிவர் சிறிதும் மனங்கவன்றிலர். சுசீலை மாத்திரம் மைந்தர் நிலைகண்டு மனஞ் சிறிது கவன்றனள். செல்வமுடையாரும், தம் அன்புடைய ஒரே புதல்வனை அவன் விரும்பியவாறு நடத்த முடியாமல் இடர்ப் படுவாரே யென்றால், வறுமைக் கடலில் ஆழும் இவள் தன் பிள்ளைகளை அவர்கள் நினைத்தவாறு எப்படி நடத்துவாள். இவள் செயல் இருந்தபடி என்னே! என்னே!! இவ்வாறு சகிக்க முடியாத வறுமைக் கடலுள் அமிழ்ந்தினாலும், இவள் தன்னாயகனாகிய குசேலரை வெறுத்துரையாள். அவர்மேல் பழிமொழிகள் கூறாள். மைந்தர் பால் மனஞ்சலியாள். மிகுந்த பொறுமையுடையவளாய் இருந்தாள். ஆயினும் கொடிய வறுமையைத் தாங்க முடியாமல் இதனை எவ்வாறு நீந்துதல் கூடும் எனத் தன் மனத்தில் ஆலோசித்தனள். அங்ஙனம் ஆலோசித்த சுசீலை, ஒருநாள் சமயம் அறிந்து மனந்துணிந்து

தன்னாயகனை அடைந்து வணங்கித் தான் எண்ணியதைச் சொல்வாளாயினள்.

எனது பிராணநாயகரே! எம் புதல்வர்கள் பசிப் பிணியால் வருந்துகின்றனர். அவர்கள் இனி அதனைச் சகிக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் படுந் துயரை நானும் சகிக்க மாட்டுகின்றிலேன். அவர்கள் பசிதீர உணவு கொடுப்பது நுங்கடனன்றோ. இப்பூமியில் வறுமையுற்றோர் பாவிகள், செல்வமுற்றோர் புண்ணியர்கள் அன்றோ? வறுமை ஒருவரைப் பற்றுமானால் அது அவர்கள் அழகை அழிக்கும். சரீரத்தை வாட்டும் ஊக்கத்தைக் கெடுக்கும். பேராசையை உண்டாக்கும். மானத்தை ஒழிக்கும். குடும்ப கலகத்தை விளைக்கும். பொய் களவு முதலிய தீமைகளைச் செய்விக்கும். முகமலர்ச்சியையும் மனமகிழ்ச்சியையும் அழிக்கும். பல எண்ணங்களைத் தோற்றுவிக்கும். என்றுந் துக்கத்தில் அமிழ்ந்தச் செய்யும். அறிவின் வளர்ச்சியைத் தடுக்கும். மதிப்பை ஒழிக்கும். ஆதலால் வறுமையிற் கொடியது பிறிதில்லை. அதுவே கொடிது கொடிது. என் அருமை நாயகரே! எமது வறுமைக் கடலைக் கடத்தற்கு ஒருவழி சொல்லுகின்றேன். கண்ண பிராணை உம்மோடு கூடக் கற்றவர் என்று சொல்லுகின்றார்கள். நீர் அவரிடம் சென்றால், அவர் உம்மைக் கண்டவுடனே வேண்டிய பொருள்களெல்லாம் தந்துதவுவார். சிறிதும் ஐயமின்று உண்மையான ஒரு நண்பனை ஒருவன் பெற்றுக்கொள்வது அவனுக்கு ஒரு பெருந் தனப்பொதியைப் பெற்றுக்கொண்டதனோடு ஒக்குமென்று பெரியோர் கூறுவர். அஃதுண்மையே யன்றிப் பொய்யாகாது. ஆகையால் அவரிடம் செல்லுதீர். ஒன்றுந் தாராராயினும், அவரைக் காண்டலும் ஒரு பெரும் டாக்கியமாம். முத்தியும் சித்திக்கும் என்றாள்.

சு. ஊழும் பொருளும்

சுசீலையின் வார்த்தையைக் கேட்ட முனிவர் அவளை நோக்கிச் சொல்லுகின்றனர். சுசீலா! யான் சொல்லுவதைக் கேள் : உன் புதல்வர்க்கு உணவில்லையென்று வருந்தல் வேண்டாம். எல்லாவுயிர்களுக்கும் உணவு அளிப்பவர் கடவுள் ஒருவரே. கல்லுள் இருக்கும் தேரைக்கு உணவு அளிப்பவரும் அவரே. கருப்பைக்குள் இருக்கும் முட்டைக்கும் உணவு அளிப்பவரும் அவரே. ஆதலால் உன் புதல்வர்க்கும் உணவை அவரே அளிப்பார். நிறைந்த உணவும் குறைந்த உணவும் பெறுவது அவரவர் விதிவழியேயாம். ஆதலால் உன் புதல்வர்க்கும் ஆயுளுள்ளவரையும் விதியின் வழியே உணவு கிடைக்கும். இது உண்மை.

எது வந்தாலும் ஊழே என நினைத்திருந்ததல் வேண்டும். உண்மை நூல்களைக் கற்றுணராதவர், பெரிய செல்வத்தை யாமடைந்தோம் என்றும், அழகிய மேல் மாளிகை கட்டினோமென்றும், பிள்ளைப்பாக்கியம் பெற்றோமென்றும், நல்ல அனுபவங்களை யெல்லாம் அடைந்தோமென்றும், இளமைச் செல்வியைப் பெற்றோமென்றும், எவர்க்குமில்லாத அழகைக் கொண்டோமென்றும், தம் பெருமைகளைக் குறித்து மகிழ்வார். இவைகளெல்லாம் ஊழான் அமைவனவே.

பொருளை ஆக்க விரும்பிய மாந்தர்கள், பொருளின் பொருட்டு உயிர்க்கொலை செய்வார்கள். பொய்ச்சாட்சி சொல்வார்கள். வீடுகளிற் சென்று கன்னக்கோலிடுவார்கள். ஆலயங்களிற் சென்று அங்குள்ள பொருள்களையும் திருடுவார்கள். தந்தை தாயர்களையும் வஞ்சிப்பார்கள். மனைவி மக்களையும் வஞ்சிப்பார்கள். பொருளின் நிலையாமையை நோக்கார்கள். பொருளைப் பெற்றூற் புதைத்து வைத்துக் காத்து மகிழ்ச்சி யடைவார்கள். பணப்பேய் என்று பெயரும் பெறுவார்கள். தமக்கு இறப்புவரினும்

பொருளைத் தீண்டார்கள். ஒரு சிறு தருமமேனுஞ் செய் யார்கள். இரப்பவர்கள் வந்து கற்பகதருப்போன்ற கரத் தாய் எனினும் அதனைக் கேளார். அப்பொழுது செவி டருங் குருடருமாவர். தம்மை அதிகம் அணுகில் இரக்க மின்றித் தடியெடுத்துத் தலைவாயிலுக்கு அப்பால் தூரத்தி மீள்வர். நாள் முழுதும் பட்டினி கிடந்தாலும் தன் சுற் றத்துக்கு ஒன்றுமீயார். இவர்கள் பொருளைப் பெற்று வைத்தும் பெற்ற பயன் யாது? இவர்களைப்பெற்ற பொரு ளும் சிரிக்கும்; அருளுஞ் சிரிக்கும் என்பர் ஆன்றோர்.

பொருளுடையோர்கள் அரசனுக்கும் அஞ்சுவார்கள். கள்வனுக்கும் அஞ்சுவார்கள். தாயத்தார்க்கும் அஞ்ச வார்கள். தீக்கும் அஞ்சுவார்கள். பிணிக்கும் அஞ்ச வார்கள். பசிக்கும் அஞ்சுவார்கள். இவர்களை அச்சம் ஒருபோதும் விட்டு நீங்காது. இவர்கள் அச்சத்தைச் சம்பாதித்தவர்களே யன்றிப் பொருளைச் சம்பாதித்தவர்கள் அல்லர். தம் பொருளில் இம்மியளவு போகினும் இவர் களுக்குத் தம் உயிர் போவது போலாகும்.

மேலும் பொருள் தானடைந்தோரை, ஒழுக்கமில ரெனினும் ஒழுக்கமுடையாரென்று சொல்லச் செய்யும். தீயாரெனினும் நல்லாரென்று சொல்லச் செய்யும். மூட ரெனினும் அறிஞரென்று சொல்லச் செய்யும். கீழோ ரெனினும் மேலோர் என்று சொல்லச் செய்யும். பெண் களின் கற்பைக் கெடுக்கச் செய்யும். பெரியோரை இகழ்ச் செய்யும். வறியோரை வருத்தச் செய்யும். அன்றியும் அவர்களுடைய தெய்வ சிந்தையை அழிக்கும். அருளைக் கெடுக்கும். அறத்தை மறப்பிக்கும். நீத்திரையை ஒழிக் கும். ஆகையால் நாம் பொருட் செல்வத்தைப் பெற முயல்வதிலும், கண்ணன் பாதங்களை வணங்கி, அருட் செல்வத்தைப் பெற முயல்வதே நன்றும்.

௫. உடம்பின் இழிவு

சுசீலா! இன்னும் நான் சொல்வதைக் கேள். இவ்வுடம்பு நாம் செய்த வினையால் நமக்குக் கிடைத்தது. உயிர்களுக்குத் தனு கரண புவன போகங்கள் யாவும் வினைப்படி அமையும். இப் பிறவியை மாத்திரம், யாம் எடுத்துள்ளோ மல்லேம். முன்னும் பல பிறவிகளை எடுத்துள்ளோம். அப் பிறப்புக்களி னெல்லாம் எம்மோடு பிள்ளைமுறை பாராட்டினவர்கள் எத்தனை பேர். இன்னும் எத்தனை பிறவி எடுப்பேம். அப்பொழு தெல்லாம் எத்தனை பேர் பிள்ளைமுறை பாராட்டுவர். அத்தன்மையான பிள்ளைகளை நம் பிள்ளைகள் என்றல் எவ்வளவு அறியாமை. இதுவரையில் எம்மைப்பெற்ற தந்தை தாயரும் அளவிறந்தோர். நாம் பிறந்த ஊரும் அநந்தம். யாம் பெற்ற பேரும் அநந்தம். செயலும் அநந்தம். உறவும் அநந்தம். பிள்ளைகளும் அநந்தம். இப்படியே இன்னும் யாம் பெறுவதும் அநந்தமாகும். அங்கங்கெல்லாம் எம்மைக் காத்தவரும் காப்பவரும் திருமாலே. ஆதலால் இவர்களை எம்மைந்தர் என்பதும், இவர்களை யாம் காப்பாற்றுவோம் என்பதும் அறியாமையே இவர்களைக் காப்பாற்றுபவன் யானல்லன், திருமாலே.

இன்னும் இந்தத் தேகம் குடரும் இரத்தமும் என்பும் கொழுப்பும் வழுவுமுப்பும் தோலும் நரம்பும் முதலியவற்றாலாகியது. மல மூத்திர பாண்டம். புழுக்கூடு. பிணிக்கு உறையுள். நாற்றத்துக்கு இருப்பிடம். உயிர் நீங்கினால் இந்த உடலை நாய்கள் நமக்கென்னும். நரிகள் நமக்கென்னும். பேய்கள் நமக்கென்னும். கழுகுகள் நமக்கென்னும். ஆகையால் இது புலாலேயன்றி உடம்பன்று. இத்தன்மையான இவ்வுடலின் இழிவை அறி

யாமல் இதனையே யாமென்று மதித்து, இதற்கு அணியணிந்து மகிழ்வார் எத்தனை பேர். பொன்னாடை அணிந்து மகிழ்வார் எத்தனை பேர். பால் பருப்பு நெய் முதலிய சுவையான உணவுகளைத் தேடி, பகல் இரவாக ஊட்டி வளர்ப்பவர் எத்தனை பேர். இது கிடத்தற்குக் கட்டில் தேடுபவர் எத்தனை பேர். பஞ்சணை தேடுபவர் எத்தனை பேர். இவ்வாறு இதற்குச் சுகம் செய்பவர்போலத் தாம் துக்கமே படுகின்றார். இதற்குச் சுகம் செய்யும்படி பணிமழை வெய்யில் என்று பாராமல், பொருள் தேடும்படி இராப் பகலாய்த் தாம் உழன்று வருந்துவதைத் தானும் இம்மியளவாயினும் இவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. உருசிகரமான உணவை உண்பதற்கு ஒருநாள் முழுதும் உலைகின்றார்கள். உண்ணுகின்ற நாக்கில் ஒரு நோய் வந்தால் உருசி அறிவது எப்படி என்பதைச் சற்றே இவர்கள் சிந்திப்பார்களாயின், இவர்களுக்கு இவ்வளவு துயர் வருமா? இவ்வுடம்பில் ஒரு புண்ணுண்டாகி நாற்றம் எழுமானால், இதனை உச்சி மோந்து மார்போடணைத்து எடுத்து வளர்த்த தாயும் விரும்பாள்; கட்டியணைத்து முத்தமிட்ட மனைவியும் சீச்சி நாறுகின்றது என்று, கிட்ட நிலவாது கைவிட்டு ஓடுவாள். இத்தன்மையான உடலை, மானம் நீங்கி வீட்டின் வாயில்கள்தோறும் சென்று நின்று இரந்து பருக்கச் செய்தாலும் அது நிலைக்கமாட்டாது. நீர்க்குமிழிபோலும் நிலையற்றதாகிய இவ்வுடம்பை ஒரு பொருளாக நினைத்துப் பரிந்து பாதுகாத்து மகிழ்தல், பன்றிகள் மலத்தை யுண்டு தம் உடம்பைப் பாதுகாத்துச் சுகமுற்றேம் என்று எண்ணுதல் போலும். ஆதலால், யான் இரக்கப் போகேன் என்று கூறிமுடித்தனர். அதைக்கேட்ட சசீலை கூறுகின்றார் :

சு. முயற்சி

கலைஞானங்கள் முழுவதையும் அறிந்த பண்டித சிரேஷ்டரே! தகைமையுற்று விளங்கும் எமது அருமை நாயகரே! நீர் சொல்லியது முழுவதும் உண்மையேயாயினும், முயற்சியின்றிக் காரியங்கள் எப்படிக்கெகூடும்? கடவுள் இவ்வுடம்பைக் கண்மங்களை அனுபவிக்கும்படி எமக்குத் தந்திருக்கிறார் என்று நீரே முன்னர் கூறியுள்ளீர். அங்ஙனமாயின் முயற்சியின்றிக் கண்மங்களை எப்படி நாங்கள் அனுபவிக்கலாம்? ஆதலால் முயற்சியும் வேண்டும். முயற்சி செய்தாற்றான் பொருள் வரும். ஊழின்படி அமையுமெனின், அவ்வழும் நாம் செய்த முயற்சிதானே. ஆகையால் இம்மையிலும் நாம் முயற்சி செய்தல் வேண்டும். அம் முயற்சிக்குத் தக்க பலனைத் தெய்வம் அளிக்கும். ஏறும்புகளுந் தம் உணவின் பொருட்டு நாடோறும் முயற்சி செய்கின்றன. விலங்குகளும் முயற்சி செய்கின்றன. பறவைகளும் முயற்சி செய்கின்றன. அவைபோல் நாமும் முயற்சி செய்தாற்றான் உணவைப் பெறலாம். “முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்” என்பது பழமொழி. திருமால் எல்லாவற்றையும் தந்தளிப்பான் என்றீர். முயற்சி செய்யாதவருக்கு அவன் எங்ஙனம் கொடுப்பான். அரிசி உளதாயினும், சமைத்தலாகிய தொழிலின்றி அது எங்ஙனம் அன்னமாம். பாத்திரத்திற் படைத்த அன்னத்தையுங்கையால் எடுத்துண்ணாமல் எப்படிப் பசியை நீக்கலாம். முன்னாளிலே முதலையாற் பிடிக்கப்பட்ட யானையும், இரணியனால் வருந்திய பிரகலாதனனுந் திருமால் அழைத்தலாகிய முயற்சியைத் செய்ததனாலன்றோ, அவன் வந்து அவர்கள் துயரைத் தணித்தான். கடவுளை அடைதற்கு நாம் முயற்சி செய்தல் வேண்டும்.

அக் கண்ணனது பாதங்களை யன்றி வேறு துணையிலை என்று அறிந்த நீர் அவனைச் சென்றிரப்பதனால், உமக்கு யாதுந் தாழ்வு வருமோ? கற்புடைய பெண்களுக்குக் கணவனே கடவுள் என்று வேதங்கள் சொல்லும். ஆதலால் எனது நாயகராகிய நீரே எனக்குக் கடவுள். என்னையும் என் மக்களையும் புரத்தல் நுங்கடனேயாம் என்றாள்.

எ. குசேலர் கண்ணன்பாலேக ஒருப்படல்

அப்பொழுது குசேலர் நிலையான கற்பினையுடைய தம் மனைவியின் வார்த்தையை மறுக்க முடியாதவராய், கண்ணபிரானைக் கண்டால் யான் கருதிய முத்தியும் விரைவிலடையும்; புதல்வர் காரணமாக வருந்தும் மனைவியின் எண்ணமும் முற்றும் என்று சிந்தித்துப், பின் சுசீலியின் முகம் நோக்கிச் சொல்வாராயினர்.

சுசீலா !

தெய்வம், குரு, அரசன் என்னும் இவர்முன் செல்வோர், அவர்களுடைய அருளை விரும்பித் தம்மால் இயன்றது ஒன்றைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துக் காண்பது வழக்கம். ஆகையால் கண்ணபிரான்முன் செல்லும்போது யானும் கையுறை கொண்டுபோதல் வேண்டும். மிகுந்த வறுமையுள்ளோர் செல்வர்முன் போனால் மதிக்கமாட்டார்கள். குற்றஞ் சுமத்தி அவமானஞ் செய்வார்கள். மாணமுள்ளோர் அவ்வவமானத்தால் உயிர்விடவும் நினைப்பர். ஆகையால் செல்வர்பால் வறியார் போவது நன்றென்று நினையாதே. வறியாரைப் பூமியில் எவரும் இகழ்வர் என்று பெரியோர் கூறுவது உண்மை வறியாரை மனைவியும் வெறுப்பாள், தாய்

தந்தையரும் வெறுப்பர், சுற்றமும் வெறுக்கும் என்றால் பிறர் வெறுப்பர் என்பது சொல்லவும் வேண்டுமா? இவ்வாறு இவன் சொல்வது என்னை என்று மனத்தில் எண்ணாதே. மனுஷர் தன்மை இது என்று சொன்னேன். பரம்பொருளும் வேதத் தலைவருமாகிய கண்ண பிரான்பாற் போவது தகுதி அன்றென்று மறுத்தேன் அல்லேன். கண்ண பிரான்பாற் கையுறை இல்லாமல் யான் எப்படிப் போவேன். கடவுளுக்கு யான் மலைத் துணையாகக் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. பெண்கள் சந்திரனுக்குத் தாம் உடுத்த வஸ்திரத்தில் ஓரிழையைப் பறித்து இட்டு வணங்கி, வேண்டியதைப் பெறுதல் போல, நானும் கண்ண பிரானாகிய கடவுளுக்குக் கொடுக்கும்படி யாதாயினும் ஒரு கையுறை கொண்டுபோதல் வேண்டுமென்றார்.

இப்படிச் சொல்லிய நாயகனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து சுசீலையானவள், அன்றுமுதல் தான் உண்ணாமல் இருந்துகொண்டு, நாயகன் அரிதாகத் தேடித் தரும் தானியத்தில் தனக்குரிய பாகத்தை வேராக எடுத்துச் சேர்த்துவைத்து வந்தனள். பின் போதிய தானியஞ் சேர்ந்தவுடன், அவற்றை எடுத்து நீரில் நனைய வைத்து வறுத்துக் குற்றி, அவலாக்கி முனிவருடைய கந்தைத் துணி ஒன்றில் முடிந்து, முனிவர் முன்னிலையிற் கொண்டுபோய் வைத்து வணங்கி, என் அருமை நாயகரே! இனிக் கண்ண பிரான்பாற் போய் வருக என்றாள். முனிவரும் வழி விசாரித்துக் கண்ண பிரான்பாற் செல்வாராயினர்.

அ. முனிவர் துவாரகைக்குப் புறப்படல்

முனிவரோ முன்னே நெடுந்தாரவழி சென்றறியார். வழி உணவுங் கொண்டு சென்றிலர். பாவம்; என்செய்வார்? ஆயினும் வழிப்போக்கரை வினவிக்கொண்டு, பல காத தூரம் போனார். போகும்போது இடையிலே, பலவாகப் பிரிந்து செல்லும் வழி ஒன்றுவர, அதனைக் கண்டு துவாரகை செல்லும் வழி இது என அறியாது மயங்கி வருத்தமுற்று நின்றார். பின் தமது மதிப்பினால் இதுவே செல்லும் வழியென அறிந்து, அவ்விடத்தினின்றும் செல்வாராயினர்.

செல்லும்போது, எதிர்வந்த மலைகளையும் வெப்பமான பாலை நிலங்களையும் காடுகளையும் வயல்களையுமுடைய பற்பல காடுகளையும் பற்பல நகரங்களையும் பற்பல நதிகளையுங்கடந்து சென்றார். நெடுந்தாரஞ் சென்றமையினாலே, கால் தளர்ச்சியுற்றது. அதனால் எஞ்சிய வழியை, இனிநாம் எப்படிச் செல்வது என்று மெல்ல மெல்லப் போனார். போகும்போது அடியை வெதுப்பி அழலச் செய்யும் முதுவேனிற்காலம் வந்தது. அதனால் நிலம் வெப்பம் அடைந்தது. நீரும் வெப்பம் அடைந்தது. காற்றும் வெப்பம் அடைந்தது. பார்ப்பவர்களுடைய கண்களும் வெப்பம் அடைந்தன. ஆகாயமும் வெப்பம் அடைந்தது. நீர் முழுவதையுஞ் சூரியன் கவர்ந்தான். அதனால் குளங்களும் வற்றியன. நதிகளும் வற்றியன. கிணறுகளும் வற்றியன. அவற்றிலுள்ள பறவைகளும் விட்டகன்றன. மான்களெல்லாம் நீர் வேட்கையாற் கானலை நோக்கிச் சென்று வருந்தின. மக்கள் உடம்பும் வெயர்வை கொண்டன. அவ்வெயர்வையை நீக்குதற்கு மக்களும் தங்கையில் விசிறி கொண்டனர். வழிகளோ

செல்பவர்களுடைய அடிகளைச் சுட்டுச் சுழலச் செய்யுந் தன்மையவாயின. இவ்வாறான வேனிற் காலத்திலே, அக் கொடிய காட்டு வழியைக் கடந்து முனிவர் எவ்வாறு செல்வர். அவரோ தவத்தால் இளைத்த மெய்யுடையவர். பசி யதிகமுடையவர். என் செய்வார்! பாவம் பசியான் மெலிந்தும், பள்ளத்து நீருங் கிடையாமையினாலே நாவரண்டும் சென்றார். பொழுது பட்டபின் தமக்குப் பழக்கம் உள்ளவர்கள் இல்லாமையினாலே, ஒருவர் வீட்டுக்குஞ் செல்லாது எதிர்ப்பட்ட கோயில்களிற் படுத்துறங்கிச் சென்றார். செல்லும்போது, காட்டிலுள்ள வேன்முட்கள் காலிற் றைத்தன. அவற்றை இழுத்தற் குரிய கருவியும் அவர் கையில் இல்லை. அதனால், அவர் நடக்க முடியாமல் ஓரிடத்தில் இருந்து மனம் நொந்து முகம் வாடி இவற்றை எண்ணுவாராயினர்.

ஒருவர், தம்மனத்தில் எண்ணியபடி ஒரு காரியத்தைச் செய்வதே நன்றாகும். குரு மொழிப்படி செய்வது அதினும் மிக்கதாம். அயலார் சொற்கேட்டுச் செய்தல் பெருந்துயர் தரும். மனையாள் சொற்படி செய்தல் இறுதி பயக்கும். இவ்வியல்பை நன்கு அறிந்திருந்தும் என் மனைவி சொல்லைக் கேட்டு, யான் புறப்பட்டதனால் அல்லவா இப் பெருந் துயரத்தை அடைகின்றேன். பல காததூரம் நடந்து வந்தும் இன்னும் துவாரகையை அடைந்திலேன். இன்னும் நெடுந்தூரம் இருக்கிறது என் கிறார்கள். என் செய்வேன். காலில் முட்கள் தைத்தன. வெயிலும் வெதுப்புகின்றது. நிலத்து வெப்பமும் அடியைச் சுடுகின்றது. நடக்கவும் வலியில்லேன். ஒருவாறு இவ்வழியைக் கடப்பினும், இக் கருங்கடலை எப்படிக்கடப்பேன்? யாருடைய உதவியைப் பெறுவேன்? கடலைக் கடந்து செல்லினும் அந்நகரில் என்னை மதிப்பவர் யாவர்?

பெரிய முடிமன்னரும் வந்து காத்திருக்குங் கண்ணனது வாயிலை ஏழையேன் எப்படி அடைவேன்; ஒருவாறு வாயிலை அடையினும் கண்ணன் சேவை எனக்குக் கிடைக்குமோ? கிடைப்பினும் கற்பகத்தைச் சார்ந்து வெறுங் கையைக் கேட்கும் அறிவிலார்போல, யானும் அவரைச் சார்ந்து வெறுஞ் செல்வத்தைக் கேட்டல் எனக்கு அறிவாகுமா? என்று பற்பலவற்றை எல்லாம் தம் மனத்திற் சிந்தித்துப் பெருமூச்சு விட்டார். பின் இவ்வளவும் வந்த யான் இனி மீளல் புத்தியன்று. என்ன துயர் வந்தாலும் போயே வருவனெனத் துணிந்து, எழுந்து மெல்ல மெல்ல நடந்து சென்று மேல்கடலின் கரையை அடைந்தார்.

கூ. தோணியேறித் துவாரகை சேறல்

மேல்கடலின் கரையை அடைந்த குசேலர், அக் கடலின் வளங்களை எல்லாம் நோக்கி, அதிசயித்து நின்று, பின் தன் மெய் குளிரும்படி நீர்த்துளிகள் துளிப்பவும், மென்கால் வருடவும் ஒரு புண்ணைமர நிழலில் இருந்து இளைப்பாறினார். அப்பொழுது யான் இக்கடலை எப்படிக்கடப்பேன்? தோணிக்காரனுக்குக் கொடுக்க இம்மியளவு பொன்னும் என்னிடம் இல்லை. பொன் இல்லையேனும் அவன் மதித்து ஏற்றுதற்கேற்ற சிறப்புத்தானும் என்னிடம் இருக்கின்றதா? அதுவுமில்லை. இனி யான் கண்ணன் சேவைக்குச் செல்கின்றேன் என்று உண்மை கூறினும், என் கோலம் நோக்கி, அதனையும் கொள்ளான். இதற்கு என் செய்வேன். என்று சிந்தித்து, வருந்திப், பின் தோணிக்காரனுக்கு முகமன் கூறி, இரந்தாயினும் ஏறுவேனென்று

துணிந்து புன்னைமர நீழலினின்றும் எழுந்து மீகாமணிடம் சென்றார். சென்று மனம் இரங்குவதற்கு ஏற்ற பல வார்த்தைகளையும் கூறி, அவனை உடன்படுத்தித் தோணியில் ஏறினார். மீகாமனுந் தோணியைத் துவாரகை நோக்கிச் செலுத்தினான். தோணியுந் துவாரகைக் கரையை அடைந்தது. குசேலரும் கண்ணன் கழலீணையைக் கருத்தில் உன்னிக்கொண்டு, இறங்குவாரோடு தாமுந் தோணியை விட்டு இறங்கினார். இறங்கிக் கண்ணன் வாழும் துவாரகையைக் கண்டார்.

க௦. குசேலமுனிவர் துவாரகையை அடைதல்

குண்டபொழுதே கண்ணனைக் கண்டதுபோல மகிழ்ச்சியுற்றார். வழிவந்த வருத்தமுந் தீர்ந்தார். கண்ணன் பாற் கனரிதி பெற்றவரை ஒத்தார். அப்பொழுதே அவ்விடத்தில் நிலலாது தாவி விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

இன்ன மாநகர் காண்டலு மேர்முகில்
அன்ன மேனியற் காண்டலொப் பாமகிழ்ந்
தின்ன றீர்தர வெட்டி விசைகொளீஇ
நன்னர் நெஞ்ச னடக்கத் தொடங்கினான்.

நடக்கும்போது தமக்கு எதிரே வருகின்ற அரசர்களுடைய குதிரைகளுக்கு விலகியும், யானைகளுக்கு விலகியும், பெண்களுக்கு விலகியும், தேர்களுக்கு விலகியும் சென்றார். செல்லும்போது வழிதப்பாது முன்னிடத்தையும் பார்ப்பார். பிற்பக்கத்தே எழும் ஒலிகேட்டு இஃ தென்ன ஒலி என்று பின்னிடத்தையும் பார்ப்பார்.

இப்படிப் பார்த்துச் செல்லுகின்ற முனிவர், யானைக் கூட்டங்களும், குதிரைப் பந்திகளும், வாட்போர் பயிலிடங்களும், தேர்க் கொட்டில்களும் மிகுந்திருக்கின்ற புடைநகரைக் கடந்து சென்றார். அப்பால், ஆடவர்களும், பெண்களும் சிவிறியும் பந்தும் முதலியன கொண்டு, நீர் விளையாட்டியற்றும் தடாகங்கள் நிறைந்ததும் பல வளங்கள் மிகுள்ளதுமாகிய இடைநகரையுங் கடந்து அந்நகருட் புக்கபின் முதல் வாயிலை அடைந்தார். அடைந்து, கண்ணனைக் காணச் செல்லும் அரசர்களுடைய படைகளாலும், கண்டு வரும் அரசர்களுடைய படைகளாலும் நெருக்கமுற்ற அவ்வாயிலின் வழியால் ஒருபுறமாக ஒதுங்கிக் கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு வீதியிற் போனார். போய்த் தமக்கு எதிர்வரும் வீரர்களுக்கும், வண்டிகளுக்கும், யானைகளுக்கும், குதிரைகளுக்கும் விலகிச் சென்று பரத்தையர் வீதியை அடைந்தார். அதனையுங் கடந்து வேளாளர் வீதி, வணிகர் வீதி, பார்ப்பனர் வீதி என்னும் இவற்றையுங் கடந்து அரசு வீதியை அடைந்தார். அடைந்து, அங்குள்ள சிறப்புக்களை நோக்கி நோக்கிச் சென்று கண்ணபிரானுடைய கோயிலின் தலைவாயிலை அடைந்தார்.

ஐந்துதந் துபியின் முழக்கமு மன்ன
 ரவீர்கழ லொலியும்வாம் பரியின்
 நந்தலி லார்ப்புங் கந்தடு களிற்றி
 னரலலுந் தேரர வமுஞ்சேர்ந்
 தந்தினின் நெழுந்து விண்முக டுடைக்க
 வளவில்பல் வளத்தவாய்ப் பொலியுஞ்
 சந்தமார் கண்ண பிரான் றிருக் கோயிற்
 றனித்தலை வாயிலைச் சார்ந்தான்.

அடைந்த குசேலர் தலைவாயிலின் சிறப்புக்களை நோக்கினார். நோக்கி மனந் திகைத்தார். அளவில்லாத அதிசய

மடைந்தார். அங்கே நெருங்கி நிற்கும் சனங்களை நோக்கி இவ்வாறு சிந்திக்கலாயினார்.

இங்கே எள்ளிடுதற்கும் இடமின்றிச் சனங்கள் நெருங்கி நிற்கின்றனர். இச் சனநெருக்கம் ஒருபோதும் ஒழிகின்றிலது. யான் ஒரு கற்பகாலம் காத்திருந்தாலும் இந்நெருக்கம் குறையமாட்டாது. நான் உள்ளே போவது எப்படி? நான் வந்து பல நாழிகையாயிற்று. இனித் தாமதித்திருப்பதாற் பயனின்று. துணிந்து இந்நெருக்கிற் புகுவேன். வந்தது வருக என்று சிந்தித்து எழுந்து வாயிலை நோக்கிச் சென்றார். செல்லும்போது, உட்புகுமாறு வாயிலிற் புக்க ஒரு அரசனைக் கஞ்சுகிமாக்கள் பற்பலர் ஏந்திய வாளோடு துரப்பக்கண்டு அஞ்சித் தூரமான ஓரிடத்திற்கு ஓடிப்போனார். போன குசேவர் மீளவுந் துணிந்து ஒரு பக்கமாக மெல்ல மெல்லச் சென்றார். சென்ற இடம், வேற்றரசர் கொண்டு வந்து திறை குவிக்குமிட மாதலின், அங்கே வரக்கூடாதென்று காவலாளர் உறையி னின்றும் கழற்றி வாளைக் காண்பித்து அச்சுறுத்தினார்கள். முனிவர் என் செய்வார்? பாவம்; நடுங்கி ஓட்டம் பிடித் தார். பின் தூரத்தில் நின்றகொண்டு யான் இனிப் போவது எப்படி என்று சிந்திக்கும்பொழுது கண்ணன் திருவருள் வந்ததுபோல அரசன் ஒருவன் சேனை சூழ வந்ததைக் கண்டார். கண்டு சேனையுட் புகுந்து அதன் நெருக்காலாய வருத்தத்தை யெல்லாம் சகித்துக்கொண்டு மெல்ல அதனோடு கூடத் தாமுஞ் சென்றார். செல்லும் போது நெருக்கம் அதிகப்படலால், உடல் தேய்ந்தும், நெடுந்தாரம் கால் நிலத்திற்படாமல் தூக்குண்டு சென்றும், கைகளை உயர்த்தியபடியே சென்றும், கைகளால் இடிப் புண்டு சென்றும், கூனியபடியே சென்றும், மிக்க வெயர்வை யில் அமிழ்ந்தியபடியே சென்றும், வாயிற் காவலாளர்

நிற்கின்ற இடத்தை ஒருவாறு அடைந்தார். அடையும் போது, இது நமக்கு இரண்டாம் பிறவி என்று சிந்தித்துக் கொண்டே அடைந்தார். அடைந்து, அங்கே திருமாலின் அடியார் இவர் என்று சொல்லும்படி அவர்க்குரிய அடையாளங்களை எல்லாம் அழகுற அணிந்து நிற்கும் வாயிலாளரைக் கண்டு மகிழ்ந்து, வைதிக சிகாமணிக ளாகிய இவர்க்கு ஒப்பவர், பரமபதத்தின் கீழ்வாயிலைக் காக்கின்ற செயவீரர்களே அன்றிப் பிறர் இவர் என்று சிந்தித்துக்கொண்டு அவர்களுக்குச் சமீபமாகச் சென்றார். முகத்திலே நீண்ட ரோமங்களை உடையவரும், எள்ளு முடிதற்கும் இடமில்லாமற் பற்பல துளைகளைக் கொண்ட தும் எவருஞ் சிரிக்கத்தக்கதுமாகிய கந்தையை உடையாகக் கொண்டவரும், மதிக்கப்படாத என்புந் தோலும் ஓட்டிய உடம்பை உடையவருமாகிய அக் குசேலர், வாயிற் காவலாளர் முன் சென்று, அவர்களை நோக்கி, மதிக்கப் படும் குணங்களை யுடையீர்; யான் சொல்வதைச் சிறிது கேட்டருள்வீரென்று சொல்லத் தொடங்கினார் :

முகத்திடை நீண்ட வுரோமமிக் கவனெண்

முடிதற்கு மிடமற யாரு

நகத்தகு பற்ப றுளையுடைக் கந்தை

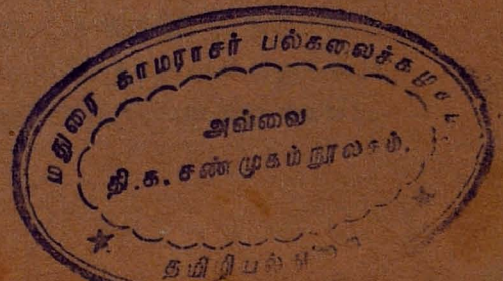
நயந்துகொண் டவன்மதிப் பிலாமை

மிகத்தரும் யாக்கை யுடையவன் றுவார

மேவுமப் பாலர்முன் குறுகி

இகத்தலில் குணத்தீர் கேட்டருள் வீரென்

றியம்புறத் தொடங்கின னன்றே.

கக. குசேலர் கண்ணனுக்குத் தன் வரவை
அறிவிக்குமாறு வேண்டலும்
வாயிலாளர் கூற்றும்

மக்களுள் சிரேட்டர்களே! நீலவண்ணனாகிய திரு
மாலுக்கு அடியவர்களே! மிக்க புண்ணியத்தையுடையவர்
களே! தவத்தவர்களும் பிரமனும் பெற்றற்கும் புகழைப்
பெற்றவர்களே! எவ்வகைப்பட்ட சாத்திரங்களிலும்
வல்லவர்களே! உங்களை ஆசீர்வதிக்கிறேன். அதனை
ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். உங்களைப் பார்க்குந்தோறும் கண்
ணைப் பார்த்தாற்போல மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றது.
அங்ஙனம் உண்டாவது அவனுடைய சேவைகளைச்
செய்து, நீங்கள் பரிசுத்தராய் விளங்குதலினால் அல்லவா?
எளியேன் பிராமண குலத்தேன். என் பெயர் குசேலன்.
நான் இளமையிலே, திருமாவின் அவதாரமாய் விளங்கும்
கண்ணபிரானோடு உடன் கற்றுள்ளேன். கடலை மீகாம
னுடைய உதவிகொண்டு கரையேறுபவர்போல, சனங்கள்
நெருங்கிய இவ்வாயிலையும், உங்கள் உதவியாற் கடந்து,
கண்ணபிரானைக் காண நினைந்தேன். ஆகையால், கண்ண
பிரானிடம் போய் என் வரவை அறிவித்து என்னை அங்கே
சேர்த்தல் நுங்கடமை என்று குசேலர் சொன்னார்.

அப்பொழுது, அவ் வாயிலாளர்களுள்ளே அறிவிலார்
சிலர், குசேலரை நோக்கிக் கூறுகின்றார்கள்: ஏ! ஏழைப்
பார்ப்பானே! யாஞ் சொல்வதைக் கேள். உனக்கு வயது
முதிர்ந்தும் அறிவு முதிர்வில்லையே. கண்ணன் எங்கே!
நீ எங்கே! இதனைப் பகுத்துப் பார்த்திலை போலும்.
உனக்குப் பகுத்தறிவு என்பது சிறிதும் இல்லையோ?
கண்ணனுக்கும் உனக்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வை

நோக்கின், ஞாயிற்றிற்கும் மின்மினிக்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வை ஒக்கும். அன்றியும் மேருவுக்கும் அணுவுக்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வையும் ஒக்கும். யானைக்கும் முயலுக்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வையும் ஒக்கும். அப்படிப்பட்ட நீ கண்ணன் திருவோலக்கத்தைக் காண்பேன் என்று எப்படி நினைத்து வந்தாய். கண்ணன் திருவோலக்கம் பெரிய முடிமன்னராலும் காண்டற்கரியது அன்றோ? ஏ! பார்ப்பானே! அரசசபைக்குச் செல்வோர், எப்படிப்பட்டவரா யிருக்கவேண்டும் என்று அறிந்திலை போலும். அதனையும் சொல்லுகின்றேம் கேள் :

பெருஞ் செல்வமுடையான் என்று உலகத்தாராற் பேசப்படுபவனாய் இருத்தல் வேண்டும். கையிற் கடகம் வேண்டும். காதிற் குண்டலங்கள் வேண்டும். கைவிரலிற் கணையாழி வேண்டும். மார்பிற் பதக்கம் வேண்டும். கழுத்தில் முத்துமாலை வேண்டும். அரையிற் பட்டு வேண்டும். செல்லுதற்குச் சிவிகை வேண்டும். பிடித்தற்குக் கவிகையும் வேண்டும். செழுஞ்சுடர் கொண்ட தீவர்த்தியும் வேண்டும். ஏவியன செய்தற்கு ஏவலரும் வேண்டும். செலவு செய்தற்குத் திரவியமும் வேண்டும். அரசனுக்குக் கொடுக்க அழகிய கையுறையும் வேண்டும்.

பொருணனி யுளனென் றியாரும்
புகலுமோர் வார்த்தை வேண்டும்
இருகையுங் கடகம் வேண்டும்
இலங்குகுண் டலங்கள் வேண்டும்
வருவீர லாழி வேண்டும்
மார்பிடை மதாணி வேண்டும்
உருவமுத் தாரம் வேண்டும்
உயர்ந்தபட் டாடை வேண்டும்.

சிவிகைமுன் னூர்தி வேண்டுங்
 செழும்பொருட் செலவு வேண்டுங்
 குவிகையே வலரும் வேண்டும்
 கோலமார்ந் திருக்க வேண்டுங்
 கவிகைதாங் குளரும் வேண்டும்
 கையுறை சிறப்ப வேண்டும்
 அவிகையில் விளக்கம் வேண்டு
 மரசவை குறுகு வார்க்கே.

இப்படிச் செல்பவரையே அரச அவையிலுள்ளோர் மதித்து வருக என்பர். அல்லாரை மதியார். பிடர் பிடித்து உந்தச் செய்வர். அவனும் நானும் கலைபயிலு நாளில் நட்புடையன் என்கின்றாய். நேற்று உண்ட உணவு இன்ன வென்று இன்று நினைவில் வைத்திருப்பாரில்லை. அங்ஙனமாக, அந்நட்பைக் கண்ணன் இந்நாள்வரையும் நினைத்திருப்பானா? நினைத்திருப்பானாயிற் சென்ற இத் தனை ஆண்டுகளுள் ஒன்று இரண்டு முடங்கலாயினும் உனக்குப் போக்கியிருக்க மாட்டானா? அன்றி, ஒன்று இரண்டு தூதாகுதல் அனுப்பி உன்னை அழைத்திருக்க மாட்டானா? அங்ஙனமின்றாகவும், நீ முன்னாளில் நண்பை நினைந்து அவனைக் காணச்செல்வதால் யாதும் பயனின்றும். அன்றியும், அந்த நாளில் உள்ள தகுதிக்கு ஏற்ப உன்னோடு நட்புக்கொண்டிருக்கலாம். இந்தநாளில் உள்ள தகுதியை நோக்கில், கண்ணபிரானை இந்திரனாலும் அடை தல் கூடாதாகும். அங்ஙனமாக, ஏழைப் பார்ப்பானாகிய நீ எங்ஙனம் அடைதல் கூடும்? அரசர்கள் எந்நாளிலும் யாவர்க்கும் நண்பரல்லர். முன்னாளில் நண்பை நினைந்து நீ இப்போது கண்ணனிடம் சமயம் நோக்காது செல்லின் அவமானம் வருதல் நிச்சயம். தன்வீட்டில் விளக்கு என்று விளக்கினோளியை முத்தமிட்டால், அது சுடாது விடுமா?

உன் குலத்தொழிலைச் செய்து துன்பமின்றி உண்டும் உடுத்தும் இராமல், பேராசைகொண்டு புறப்பட்டு வழிநடந்து இளைத்தாய்; சரீரமும் வாடினாய். உன்செயல் சந்திரனைப் பற்ற விரும்பிய மகவின் செயல்போன்றது. கண்ணனைச் சேவிக்க விரும்பி வந்து உள்ளே போக முடியாமல் இவ்வாயிலிற் காணம் பார்த்துக் காத்து நிற்கின்ற அரசர்களை நீ காணவில்லையா?

மாத்திருந் தளகை வேந்தும் வானர சளிக்கும் வேந்தும் பாத்திருந் தியசீர் கேட்டுப் பரிவுறப் போகந் துய்க்கும் ஏத்திருந் தியவில் வல்லான் சேவைக்கு வந்திவ் வாயில் காத்திருந் கின்ற மன்னர்க் கண்டிலை போலு மாலே.

பார்; இந்திரனைப்போன்று இங்கே நிற்கின்ற அரசன் மகதநாட்டு அரசன். அங்கே யானையைப்போன்று குதிரைக்கு அருகே நிற்கின்ற அரசன் கொங்கணநாட்டு அரசன். உங்கே வாளைக் கையிற்றாங்கி நிற்கின்ற அரசன் கர்க்கசநாட்டு அரசன். அவனுக்கு அருகே மலைபோன்ற புயத்தில் வலயம் ஒலிசெய்ய நிற்கின்ற அரசன் அங்கநாட்டு அரசன். அவன் பக்கத்தே மன்மதனைப்போல வெண்குடை நிழற்ற நிற்கின்ற அரசன் காம்போசநாட்டு அரசன். அவன் சமீபத்தே வேலை வலக்கையிற் றாங்கிச் சிங்கேறுபோல நிற்கின்ற அரசன் துளுவநாட்டு அரசன். அவன் பக்கத்தே வீரர் சூழக் கிரீடம் ஒளிவீச நிற்கின்ற அரசன் பல்லவநாட்டு அரசன். அவனுக்கு அணித்தாக வயீரக்குழையும் பதக்கமும் ஒளிவீச நிற்கின்றோன் கலிங்கநாட்டு அரசன். அவன் அருகே கையுறை ஏந்தி நிற்பவன் மழைவளங் குன்றாத காந்தாரதேசத்து அரசன். இந்த அரசர்களுள் நீ எந்த அரசனை ஒப்பாய். கண்ணன் சேவை எளிதிற் கிடைக்குமா? ஏ! பார்ப்பானே! இத்

தலைவாயிலில் நிற்கின்ற அரசர்களுக்கெல்லாம் பெருநிதி உண்டு. அன்றியும் ஏவலாட்களும் உண்டு. ஆகையால் அவர்கள் எத்தனைநாட் காத்து நிற்பினும், அவர்களுக்கு வரும் குறைவு ஒன்றும் இல்லை. வறுமையாற் பொத்துண்ட உனக்கு இது தகாததாகும். நீ கண்ணனைக் காண இச்சை வைத்தது. முடவன் கொப்பாந்தேனுக்கு இச்சை வைத்ததனோடு ஒக்கும். ஆகையால் நீ வந்தவழி மீள்வதே புத்தி என்று கூறினார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்ட முனிவர், துக்கம் மிகுந்த மனத்தோடும் இவற்றைச் சிந்திப்பாராயினர். அந்தோ! அரச சபை செல்பவர்களுக்குப் பதக்கம் வேண்டுமாம். முத்தாரம் வேண்டுமாம். கடகம் வேண்டுமாம். கணையாழி வேண்டுமாம். பட்டு வேண்டுமாம். வாகனம் வேண்டுமாம். என் பாட்டன் நானையிலும் இதனை யான் கேட்டதில்லை. இவற்றையெல்லாம் யான் இப்போது யாரிடம் பெறுவேன். என்செயல் நன்று நன்று. இயலாத காரியத்தில் முயலுதல் என்றுந் தீமையே. கண்ணனுக்குக் கொடுக்கும் படி கந்தையில் முடிந்து வைத்திருக்கும் கையுறையைக் கண்டால், அரச சபையிலுள்ளோர் எள்ளி நகையாடுவார்களன்றோ! என்று சிந்தித்து மனதிலே சோர்வு கொண்டு, அவ்விடத்திற் சிறிது நின்று வருந்தும்பொழுது அக் காவலருள் அறிவான் மிக்க சிலர், அவ்வறிவிலிகளை நோக்கிக் கழறிச் சில சொல்வார்களாயினர்.

கந்தையிற் பொதிந்த நந்தங் கையுறை கண்டா ராகில் நந்தலி லிகழ்ச்சி பொங்க நகைப்பரே யெனவுட் சாம்பி அந்தினின் றுயங்குங் காலவ் வடர்மட மையரை நோக்கிச் சுந்தர வறிவின் மாண்ட துவாரபா லகர்சொல் வாரால்.

கஉ. வாயிலாளர் முனிவன் பெருமை கூறல்

மதியிலிகள்! நீவிர், இத் தபோதனரை யாரென்று
நினைத்தீர்கள். இவர் பொய்ம்மையில்லார். பொறுமையுடையவர்.
அடக்கமுடையவர். பலவிரதங் காத்தவர். மறைநான்கும்
மற்றும் ஓதினவர். கண்ணன்பாலன்றிப் பிறர் பாற்
செல்லார். இவர் அழுக்கற்ற மெய்ஞ்ஞானியாவார்.
மெய்ஞ்ஞானிகளாவார்:—பொறிவழிப்போகார். மனத்தை
ஒருவழிப்படுத்தி மெய்ப்பொருளையே என்றுஞ் சிந்தித்திருப்பர்.
மற்று எப்பொருளையும் விரும்பார். ஓட்டையும் செம்பொன்னையும்
ஓக்க நோக்குவார். அரசிற்கும் அஞ்சார். இயமனுக்கும்
அஞ்சார். பிரளயத்துக்கும் அஞ்சார். அவர்க்கு எந்நாளும்
இன்பமேயன்றித் துன்பமில்லை. அவர்க்குத் தம்மைப் புகழ்வதில்
விருப்பும் இகழ்வதில் வெறுப்புமில்லை. அவர் வேர்த்தாற் குளிப்பர்.
பசித்தாற் பசிப்பர். துயில் வந்தாற் றுயில்வர். ஒன்றையும்
நாளைக்கு வேண்டுமென விரும்பார். அட்டசித்திகளை விரும்பார்.
ஆடுவார்; பாடுவார்; சிரிப்பார்; பித்தர்போல் திரிவார்.
இன்றிருந்தவிடத்தில் நாளையிரார். கந்தையன்றி யுடார்.
அம் மெய்ஞ்ஞானிகளின் பெருமையை மதிப்பவர் யாவர்?
எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர் யாவர்? ஆயிரங்கவை
நாவுடைய அரவத்தானும் முடியாது.

ஆடுவா ருன்மத்தர் போற்றிரிவார்
நகைத்திடுவா ரங்கை கொட்டிப்
பாடுவா ரின்றிருந்த விடநாளை
யிருக்கமனம் பற்றார் சுற்றிக்
கூடுவார் தமிழ்கூடார் கந்தையன்றி
வேறுடுக்கை கொள்ளா ரன்னார்
நீடுவார் புகழ்ப்பெருமை யிற்தென்று
மதிப்பவரார் நிகழ்த்து வாரார்.

இனிப் பொய்ஞ்ஞானிகளி னியல்பையுஞ் சொல் வேம்: கேளுங்கள். பொய்ஞ்ஞானிகளாவார், தலையை முண்டிதஞ் செய்துகொள்வர். சிலர் சடை முடித்துக் கொள்வர். காவி வஸ்திரங்கொண்டு உடம்பை முடிக்கொள்வர். சிலர் தாம் பிரம மென்பர். மெய்ஞ்ஞானிகளைப் போலப் பேசுவர். சற்கருமங்களைத் தாமுஞ்செய்யார். செய்வாரையும் அடையார். சைவ வைணவக் குறிகளைப் புனைந்துங்கொள்வர். சிலர் பொய்வேடம் பூண்டு, வாய் ஞானம் பேசி, அறியாமையுள்ள சனங்களை வஞ்சித்து, அவர் கைப்பொருளைக் கவர்வர். இன்னுஞ் சிலர், காம மில்லாத சாதுக்களைப்போலத் தம்மைக் காண்பித்துப் பிற ரில்லிற் புகுந்து தம்மை நம்பச்செய்து, சமயம் பார்த்து அவர் மனைவியரின் கற்பைக் கெடுப்பர். உண்மை ஞானிகளோ இவ்வியல்பைப் பொருந்தார். இம்முனிவரும் இவ்வியல்பினரல்லர். மெய்ஞ்ஞானிகள் உலகத்தோடு சம்பந்தப்படினும் தாமரையிலையில் நீர்போலப் பற்றின்றி யிருப்பார்கள். இவ்வாளோ டிருப்பினுஞ் சிறிதும் பற்றில்லாதவராவார்கள். அதனை அவர்கள் உடையானும் நடையாலும் அறிந்துகொள்ளலாம். மூன்றுலகத்தினும் ஒரு ஞானியே மேலானவன். ஆகையால் இம்முனிவர் இங்கு எழுந்தருளியது எம்மையானுந் குறிப்பென்றே நினைக்கின்றேம். இவர் கற்ற காலத்திற் கண்ணபிரானோடு உடன் கற்றேனென்றதும் பொய்யன்று. இவர் நம்மரசனாகிய கண்ணபிரானைத் தரிசிக்க விரும்பி வந்தாரேயன்றி, வேறொரு விருப்பமு முடையராய் வந்தவரல்லர். முன்னூற் செய்த புண்ணிய விசேடமே இன்று யாம் இவரைத் தரிசிக்கப்பெற்றது. ஆ! ஆ! இவரைக் காணுந்தோறும் உள்ளம் உருகுகின்றது. மெய்யிற் புளகம் உண்டாகின்றது. கண்களினின்றும் நீர் வருகின்றது.

நாத்துதிக்க எழுகின்றது என்றால் இவர் பெருமை எவ்வளவாம். இங்ஙனமாய் இத் தவராசர் வரவை நாம் தாமதியாது விரைந்து போய்த் தேவாதி தேவனுக்கு அறிவித்தல் வேண்டும் என்று இப்படி அவர் மேன்மையை அவ்வறிவிவிகள் உணரும் வண்ணம் எடுத்துரைத்துப் பின் அவர்கள் குசேலரை நோக்கிக் கூறுகின்றார்கள்.

என்றறி யாமையி னிகழ்ந்து கூறிய
வன்றிணி மனத்தினார் வாய டங்கிடக்
கன்றவி னுரைபல கரைந்து மாதவக்
குன்றனான் றிருமுக நோக்கிக் கூறுவார்.

வேதங்களை ஆய்ந்து, மெய்யொழுக்கம் வாய்ந்து, திருமால் சேவடிபற்றிப் பிறவிக் கடலைக் கடந்து வீடு பெற்ற முனிசிரேட்டரே! உமது வருகையால் மகிழ்ச்சியுற்றோம். உமது கல்வி அறிவையும் தவச் செல்வந்தையும், மனத் தூய்மையையும் மயக்கமான இந்த உலகம் பகுத்தறிய வல்லதோ? இந்த அறிவிவிகள் கூறிய வார்த்தையைப் பொறுத் தருளல் வேண்டும். எந்தபோரிதியே! இமைப்பொழுது இவ்விடத்தில் நின்றருள்க. யாம் கண்ண பிராணை அடைந்து உமது வரவை அறிவித்து விரைந்து வருவேம், என்று அம்முனிவர் பாதங்களை வணங்கி அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிச்சென்றார்கள்.

கந. துவாரபாலகர் கண்ணபிரானுக்கு
முனிவர் வரவுரைத்தல்

சென்ற அக் காவலர்கள், வாயில்கள் யாவற்றையுங்
கடந்து அரசிருக்கை மண்டபத்தை அடைந்து கண்ண
பிரானை அங்கே காணாதவர்களாய், அங்கு நின்ற சிலரை
வினாவினார்கள். அவர்கள் கண்ணபிரான் அந்தப்புரம்
புக்கனன் என்று கூற; அதனைக்கேட்டு அங்கே ஓடிச்
சென்று, மகளிர் காக்கும் அதன் வாயிலை அடைந்தார்கள்.
அடைந்து தம் வரவைக் கண்ணபிரானுக்கு அறிவிக்கும்
படி அம் மகளிரை வேண்டினார்கள். அவர்களும் கண்ண
பிரானுக்கு அறிவித்து அவன் உத்தரவைக் காவலருக்கு
அறிவித்தனர். காவலரும் உட்சென்று, கண்ணன் கழலடி
பணிந்து, எழுந்து, வாய்புகைத்து, நின்றார்கள். நின்ற
வர்களைக் கண்ணபிரான் நோக்கி, வந்த காரியம் யாது
என்று வினாவினர். அவர்கள் மன்னர் மன்னனே!
துவாரகை நாதனே! போற்றி போற்றி என்று புகல்வா
ராயினர்.

மாமறைத் தலைவ போற்றி மதிக்குல விளக்கே போற்றி
காமரிந் திரன்முன் னானேர் காண்பதற் கரியாய் போற்றி
தாமரைக் கண்ணாய் போற்றி தரியல ரேறே போற்றி
தோமறு செல்வம் வாய்ந்த துவாரகைக் கிறைவா போற்றி.

முன்னாளில் உன்னுடன் பல்கலையும் பயின்றவனாம்.
அந்நாளில் பிரியாநண்பு பூண்டவனாம். தன் பெயர் குசேல
னாம். அவன் தூய குணன். என்பு தேசன்றிய யாக்கை
யன். கந்தையுடையன். நின்மேல் வைத்த அன்பே வடி
வானவன். இப்பொழுது வாயிலின் புறத்தன். இதுவே
விண்ணப்பம் என்றார்கள். அவ் வார்த்தையைக் கேட்ட

போழ்தே கண்ணனுக்கு, மனம் மகிழ்ந்தது. முகமும் மலர்ந்தது. உள்ளங் கருணை பூத்தது. விரைவில் அருந்தவனை இங்கே அழைத்து வாருங்கள் என்றான். அப்பொழுது துவாரபாலகர்கள் மகிழ்ந்த மனத்தர்களாய் ஓட்டமாக ஓடிச் சென்று பல வாயில்களையும் கடந்து தம் வாயிலை அடைந்து அங்கு நின்ற முனிவரை வணங்கிப் பல துதிகள் கூறி அவரை நோக்கிக் கூறுவாராயினர். மாதவரேறே! அந்தப்புரத்தி லிருந்த கண்ணனை அணுகி உம்முடைய வரவை நாங்கள் சொன்னபொழுது, கண்ணன் கொண்ட களிபேருவகைக்கு ஓரளவுண்டோ? அங்கே அனுபவித்திருந்த எல்லா இன்பமும் மறைந்தன. நல்லார் நட்பிலுஞ் சிறந்ததுண்டோ? நின் வரவைக் கேட்ட மாத் திரத்தே அன்பு மிக்கவராய் அழைத்து வம்மின்! அழைத்து வம்மின்!! என்றான். ஆதலால் தாமதியாது விரைந்து வருக என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட குசேலர் விரைந்து எழுந்து சென்று வாயில்கள் எல்லாவற்றையுங் கடந்து, அந்தப்புர வாயிலை அடைந்தார். அப்பொழுது கண்ணனும், மங்குலின் வரவுபார்க்கும் மஞ்சை போல முனிவன் வரவையே நோக்கி இருந்தான். வாயிலை அடைந்த குசேலரும் உட்புகுந்து தன் வருகையையே நோக்கியிருந்த கண்ணனைக் கண்ணிற் கண்டார்.

எண்ணனைக் கிலங்கு மார்ப மீத்தருள் பிராணை நீல வண்ணனைத் திகிரி சங்கம் வலமிட முறக்கொண் டானை மண்ணனைத் தும்பு ரக்கும் வாசுதே வனைம ணக்குங் கண்ணனைத் துளவத்தாமக் கண்ணனைக்கண்ணிற் கண்டான்.

காண்டலுங் கடுகிநடந்தார். முனிவர் வரவைக் கண்ட முகுந்தனும் படுக்கையை விட்டெழுந்து ஓடிவந்து, அவர்

அடிகளைத் தொழுதான். பின் எழுந்து உடம்பிற் புளக முண்டாகக் கட்டித்தழுவினான். நண்பின் முறையைப் பாராட்டினான். தவசிரேட்டனே! நீ வருவதால், யான் செய்த அறங்கள் பலித்தன; என் மனையும் பாக்கியமுற்றது; இந்நாளும் பாக்கியமுற்றது என்று கூறி, முனிவனைக் கொண்டாடினான்.

அப்பால் கண்ணன், அங்குள்ள மாடமொன்றிலே குசேலரை அழைத்துச் சென்று அரசன பீடத்தில் அமரச் செய்தான். பொற்குடத்திற் பூரித்த புதிய நீர் கொண்டு ஆட்டினான். ஈரம் புலர்த்தினான். பட்டாடை சாத்தினான். சாந்தம் பூசினான். பூமாலை புனைந்தான். பின்பு இன்சுவை உணவுகளை உண்பித்தனன். கையும் வாயும் பூசினன். அடைகாயுதவி அமளியேற்றினான். அருகிருந்து முதுகு தைவந்தான். கவரி யிரட்டினான். இம் மலரடிகள் வழிநடந் தினைத்தனவா? என்று அம் மலரடிகளை வருடினான். இங்ஙனம் பல உபசாரங்களைக் கண்ணன் செய்யவும், அவற்றைச் சற்றேனும் விரும்பாது குசேலர் அக் கண்ணன் கழலடியையே கருதிக் கொண்டு, மௌனமாய் அசைவற்றிருந்தார்.

நீருறு மூப்புப் போலு நெருப்புறு பளிதம் போலும் ஏருறு வடிவத் தண்ண லிடத்துத்தன் மனங்க லப்பப் பேருறு பவஞ்ச வாழ்க்கைப் பிணிப்பொழிந் தகலக் கஞ்சத் தாருறு மார்பத் தையன் மன்னையு மறந்தி ருந்தான்.

கண்ணன் குசேலரைச் சேவித்தல்

கசு. கண்ணன் பழமை பாராட்டல்

இப்படி இவர் இருக்க, இவர் வரவை முற்ற உணர்ந்த கண்ணன் அவரை நோக்கி யுரைக்கலுற்றனன். மாதவனே! உன் நட்பை யான் என்றும் மறந்திவேன். அங்கு நின்றும் இங்கு வருபவரிடம் நேற்றுவரையும் உன் சுகங்கனையெல்லாம் விசாரித்துக்கொண்டே இருந்தேன். இன்றைக்கு இருவரும் கூடப்பெற்றேம். எனக்கு அதனால் உண்டான இன்பத்திற்கோ அளவில்லை. 'பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசவும் வேண்டுமோ'? தூர இருந்தாலும் பிரியாதார் நட்பு என்றும் பிரியாது. பொன்னின் குட முடைந்தாற் பின்னும் பொருந்துமன்றோ? தூர இருந்தும் என் மனம் உன்னையே நோக்கியிருந்தது. அது நிற்க, உன் மனையாள் இல்லறத்திற்கேற்ற மாண்புடையாளா? எவ்வளவு வறுமையுற்றாலும் வெளியில் எடுத்துரையாத வளா? நாயகன்மேற் பழி தூற்றாதவளா? சொற்காத்த லிற் சோர்வில்லாதவளா? தன்னுயிராக உன்னுயிரைப் போற்றுகின்றவளா? வருவாய்க்குத் தக வாழ்பவளா? சொன்ன சொற்படி ஒழுகுபவளா? உனக்கு மைந்தர்கள் எத்தனைபேர் பிறந்துள்ளார்கள்? அவர்களுக் கெல்லாம் உபநயனஞ் செய்தாயிற்று? வேதம் ஒதுகின்றார்களா? அவர்களைக் குறைவின்றி நடத்தி வருகின்றாயா? நீராடல், சந்தி, தபம் முதலிய நியதிகள் நன்கு நடந்துவருகின்றனவா? இவற்றையெல்லாம் நடத்தற்கு உன் உடல் வலிமையுற் றிருக்கின்றதா? ஈதிகளாற் கேடின்றிப் பைங்கூழ் விளைகின்றதா? குடிகள் துன்பமின்றி இனிது வாழ்கின்றனரா? என்று இங்ஙனம் முனிவரிடம் யோக சேமங்களை வினாவிப் பின் தமக்கு முன்னிருந்த நட்பின் மிகுதியை எடுத்துக் கூறுவானாயினன்.

என் அரிய நண்பிற் சிறந்த தவசிரேட்டனே! நாம் இளமையிற் சாந்தீப முனிவரிடம் ஒதுநாளில், யாம் ஒரு வரோ டொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்த பேச்செல்லாம் நினைப்பாயிருக்கின்றதா?

இருவேழு முன்னாள் விலங்குசாந் தீபமுனி
வருகாம ரடிவணங்கி மாமறைகற் றுணர்ந்திடுநாட்
பெருகார்வத் தொடும்பேசிக் கொண்டிருந்த பேச்செல்லாந்
திருகாரா வுளத்துநினைத் திருக்கின்ற னு யோசிறப்ப.

எங்கள் குருபத்தினிக்கு விறகு முரிக்கக் காட்டிற் போயபோது, அங்கே பெருமழை பெய்ய, விறகுடன் நாங்கள் நனைந்ததும், அப்பொழுது நாங்கள் கொன்றை மரத்தடியிலும், குருந்தமரத்தடியிலும், புளியமரத்தடியிலும் திகைத்து நின்றதும், பின்னும் விடாமல் மழை பெய்தமையினாலே பரடளவாய்க், காலளவாய், அரையளவாய் வெள்ள மிக்கதும், அது கண்டு நாங்கள் இடர்ப்படுகையில், ஒரு குளிர் காற்று வந்து சுழன்று வீசியதும், வீசவே அச் சமயத்திற் பறவைகளெல்லாம், தத்தம் குடம்பை புக்கொளிப்ப, விலங்குகள் மரவடியிற் புக்கொதுங்கச் சூரியன் அஸ்தமித்ததும், பின் காரிருள் செறியக்கண்டு, நாம் ஒருவர் கரத்தை ஒருவர் பற்றிக் கொண்டு, வெள்ளம் பரவி மேடுபள்ளந் தெரியாமையால், வீழ்ந்தும் எழுந்தும் காலால் வழிதடவிச் சென்று, மேடான ஓரிடத் தடைந்து, விடியும் அளவும் அவ்விடத் திருந்ததும், கதிரவன் குணபால் எழுந்தவளவில் எமது குருநாதரான சாந்தீபமுனிவர், எம்மைத் தேடிக்கொண்டு காட்டில் வர, அவரைக் கண்டு நாம் பணிந்ததும், பணிந்து நின்ற நம்மைக் கண்டு ஆசிரியர், ஐயோ! மக்காள்! என்பொருட்டு இராமுழுவதும் மழையில் நனைந்

தீர்களே! நித்திரை யின்றி இருந்தீர்களே! அவற்றால் வருத்தமுற்றீர்களே! நம் ஏவலைச் செய்யும் மாணாக்கருள் உம்மைப் போன்ற சிறந்தவருண்டோ? கற்ற கடனை இன்றே இறுத்துவிட்டீர்கள். ஆதலால் உங்களுக்குக் கல்வியும் செல்வமும் பெருகுக. நன் மனைவியரும், நற்புத்திரரும், சுற்றமும் ஆயுளும் விருத்தியாகுக' என்று ஆசிகூறி, எம்மை அழைத்துக்கொண்டு சென்றதும் உனக்கு நினைப்பாயிருக்கின்றதா? என்று தமது நட்பின் மிகுதியை யெல்லாம் எடுத்துக்கூறி, மேலும் முனிவரைப் பார்த்து முனி சிரேட்டனை! என்னிடம் பலநாட்கழித்து வந்தாய்? எனக்கு யாது கொண்டுவந்தாய்? அதனை இப்பொழுது தந்தாயாயின், தின்று சுவை பார்ப்பேன். இனிய பட்சணங்களிலேதான் எனக்கு விருப்பம். யாதாயினும் சிற்றுண்டி கொண்டன்றி வந்திருக்கமாட்டாய். உன் மனைவியும் யாதும் கையுறை தந்தன்றி உன்னை வெறுங்கையாய் விடமாட்டாள். இங்கே அதனைத் தா என்று கைகளை விரித்து நீட்டினான்.

கரு. கண்ணன் - அவலுண்டல்

அப்பொழுது, குசேலரும் பால் உண்பவனுக்குப் புளிங்காடி கொடுத்ததுபோலும், இவ்வவலை யான் கண்ணனுக்குக் கொடுப்பதென்று ஒன்றும் பேசாதிருந்தனர். அவர் உள்ளக்கருத்தை அறிந்த கண்ணன்,

திருந்தவிங் களித்தி யென்று
செங்கர மலர்த்தி நீட்டப்
பொருந்தவின் பாலுண் பான்பாற்
புளித்தகா டியைக்கொ டுத்திட்
டருந்திடென் றுரைத்தல் போலிவ்
வவற்கொடை யென்று வாளா
விருந்தனன் குசேல மேலோ
னிவனுள மறிந்த கண்ணன்.

அவர் போர்த்திருந்த கந்தையைச் சுருக்கி எடுத்துத் தன் பக்கத்தில் வைத்து நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்து, அவர் மனைவி முடிந்துவைத்த சிறு முடிச்சைக் கண்டு கொண்டான். பின் அதனை அன்போடு அவிழ்த்து அதிலிருந்த அவலை நோக்கி, இதுவே எனக்கு மிகவும் பிரியமானதென்று, அதனுள் ஒருபிடி அள்ளி வாயிற்போட்டு மென்று மென்றுகொண்டு சொல்லுகின்றான். இது அமிழ்தினுஞ் சுவையுடையது. இல்லில் அமைந்தது. பழையது மன்று. முனை முரிந்ததுவு மன்று. விலைக்கு வாங்குவது இவ்வளவு சுவையுடையதும் நல்லதுமாயிராது. எனக்கு அவலில் அதிகம் விருப்பம் உண்டு என்று எப்படி அறிந்தாய்? என்று கூறி அதனைத்தின்று, அதன் சுவை நோக்கிப் பின்னும் ஒருபிடி அவலை உண்ணும்படி எடுத்தான். அப்பொழுது அவனுடைய தேவி உருக்குமணி ஓடிவந்து

அவனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, இனி உண்ண விடேன் என்றான். [கையைப் பிடித்து ஏன் தடுத்தாள் என்றால், கண்ணன் முதற்பிடியை உண்ணும்பொழுது முனிவனுக்குப் பெருஞ் செல்வம் உண்டாகுக என்று தின்றான். இன்னும் ஒருபிடி தின்றால் அவனுக்கு அடிமையாய் விடுவான் என்று உள்ளத்திற்கருதியே.] அப்பொழுது கண்ணன் அவ்வவலை மீளவும் கந்தையில் முடிந்து வைத்துவிட்டு, முனிவரைத் துதித்துப் பல உபசார வார்த்தைகளையும் கூறி, அன்றிரவு முனிவருக்குப் படுக்கை யுதவித் துயிலவிடுத்துத் தானும் துயிலப் போயினன்.

ககூ. முனிவர் துவாரகைவிட்டுப் புறப்படல்

குசேலர் அன்றிரவு கண்ணன் உதவிய படுக்கையிலே துயின்று வைகறையிலே எழுந்து நித்திய கடன்களை முடித்துக்கொண்டு ஐம்புலன்களையும் அடக்கிய மகா ஞானியாதலால், அவனிடம் வாய்திறந்து ஒன்றுங் கேளாமல் தன் ஊர்க்குப் புறப்பட்டனர். கண்ணனும் வாயில் வரையிற் சென்று வழிவிடுத்து அன்போடு அடியில் வீழ்ந்து வணங்கி மீண்டான். கண்ணபிரான் ஒன்றுங் கொடாது முனிவரை வழிவிடுத்து மீண்டமையை நோக்கி, அந்தப்புர மாதர்கள் பலரும், தங்கள் மதி முகத்தைக் கவிழ்த்து நிற்பாரும், கீழ் உதட்டைக் கையாற் பிதுக்கி நிற்பாரும், தோழியரைக் கோபிப்பாரும், திரும்பி நடப்பாருமாய் நம் அரசன் அந்தணனுக்கு ஒன்றுங் கொடுக்காமல், வாளா போ என்று விடுத்தானே என்று தம்முட் பேசுவாராயினர்.

மலர்வதனஞ் சாய்க்குநரு மணியதரம் பிதுக்குநருஞ்
சிலதியரைச் சினக்குநருந் திருமிநடப் பவருமாய்க்
குலவுமறை யவற்கொன்றுங் கொடுத்திலன்போ வென்றானென்
றிலவவிதழ்ச் செய்வா யியன்றனவெ லாமுரைப்பார்.

இவன் குசேலரைக் கண்டபொழுதே, தாயைக்கண்ட
குழவிபோலப் பெரிதும் மன மகிழ்ந்தான்; எதிர்கொண்
டான்; அடியில் வீழ்ந்து வணங்கினான்; பட்டணிகளை
அணிவித்தான்; என் நண்பன் என்று ஊரெல்லாம் அறி
வித்தான்; பின் ஒன்றுங் கொடாது அயலாணைப்போலப்
போகவிடுத்தான்; இது நன்று! நன்று!! என்றனர்
சில மகளிர். அரசர்கள் எல்லாம் வாயிலிற் காத்திருப்பப்
பூசுரனை எதிர்கொண்டு கொண்டாடிப் பின் வாளா
போகென்றான்; இவன் புகழுடையன் அன்றோ? என்ற
னர் சில மகளிர். பூசுரனைக் கண்டபொழுதே கட்டி
யணைத்தான்; தொழுதான்; பள்ளியிலேற்றினான்; புகழ்ந்
தான்; பின் வாளா போகென்றான்; இது நன்று!
என்றனர் சில மகளிர். அந்தணன் காடும் நாடும்
கடந்து, கடலுந் தாண்டி, மிக்க அன்போடும் கண்ண
னைக் காண வந்தது ஒருவேளைச் சோற்றுக்கா? தன்
நிரப்பு நீக்கவன்றோ? அங்ஙனமாக, அவனை வாளா
போக விடுத்தானே! இனி இவன் புகழைப் பெரியோர்
விரும்புவாரா? என்றனர் சில மகளிர். கண்ணன் என்
நண்பன்; என் துயரம் தீர்ப்பான் என்று அந்தணன்
வந்தான்; இவன் கொண்டுவந்ததையும் வாரித் தின்று
விட்டு வாளா விடுத்தானே? இவன் அருள் இருந்தபடி
என்னை! என்றனர் சில மகளிர். அந்தோ, அந்தணன்
மனைவி, என் நாயகன் அரசன்பால் வேண்டுவன பெற்று
வருவான் என்று வழி பார்த்து வாயிலிற் காத்திருப்
பாளே! மைந்தரும் அப்படி இருப்பார் அல்லவா? கந்

தையைக் கண்டவன் கனகந்தான் கொடுக்காவிட்டாலும், உடுக்க ஒரு துணியாதல் கொடுத்துவிட்டானா? இவனும் ஒரு கொடையாளன் என்று சொல்லப்படுகின்றானே! என்றனர் சில மகளிர். எத்துணைச் செல்வம் மிகுந்தாலும், ஈத்துவக்கு மின்பம் இவன்பால் இல்லை; அந்தணனும் இவன் நயமொழிகளால் மயங்கி, ஒன்றுங்கேளாது சென்றான்; இவனும் மகிழ்ச்சியுடனே வழிவிட்டுப் பெயர்ந்து வந்தான். இவர்கள் நண்பு இருந்தபடி நன்று. இவ்வகை நண்பு இருந்தென்? இரா தொழிந்தாலென்? என்றனர் சில மகளிர். இவர்கள் எல்லாம் இங்ஙனம் இருப்ப, அவர்களுட் சிலர், முனிவன் என் நினைந்து வந்தனனே! இவன் யாது நினைத்திருக்கின்றனனே! கண்ணன் மாயையை உணரவல்லார் யாவர்? வாயில் வந்தவைகளை எல்லாம் பேசன் முறையன்றென்றனர்.

என்னினைத்து வந்தானே வவனிவனும்
 யாதுநினைத் திருக்கின்றானே
 பன்னரிய விவன்செய்யு மாயையெவ
 ராலறியப் படும்வாய் வந்த
 வின்னனவெ லாம்பேச லறிவன்று
 நமக்கெனவண் டிரங்குங் கூந்தன்
 மின்னனைய நுண்ணிடைப்பே ரமர்க்கண்மட
 மாதர்சிலர் விளம்பி னாரே.

இவர்கள் இங்ஙனம் பேச, அப்பால் முனிவர் வாயிலைக் கடந்து, துவாரகைத் தெருக்கள் பலவற்றையுங் கடந்து, கருங்கடலையுங் கடந்து தன் ஊர்க்குச் செல்லும் வழியை அடைந்தார். அடைந்து செல்லும்போது கண்ணன் திருவருளினாலே, முனிவருக்குத் தவத்தால் இளைத்த

தேகம் பூரிப்படைந்தது. பழங்கந்தை பட்டாடை ஆயிற்று. கழுத்திலணிந்த துளபமணி மாலைபும் முத்தூமணிமாலை ஆயிற்று. கைவிரலிற் பவித்திரமும் கணையாளியாய் விளங்கியது. தேக அழகும் மனித அழகிலுஞ் சிறந்தது. வழிநடந்த இளைப்பும் நீங்கியது. வெயிலுங்குளிர்ந்தது. தென்றலும் வீசியது. பாலைநிலமும் பசுநிலமாயிற்று. மன்னர் மன்னர்க்குரிய பல சிறப்புகளுந் தோன்றின. இவற்றை யெல்லாம் கண்ட முனிவரும் இவை யெல்லாம் எம்பெருமான் திருவருள் என்று நினைந்து அதிசயமுற்றனர். பின் அரசர் பலர் எதிர்கொள்ளவும் முனிவர்கள் வந்து தோத்திரஞ் செய்யவும் தம்மூர்ப்புறம் அடைந்தனர்.

அரச ரேமுத லாயினு ரனைவரு மடுத்துப்
பரசி யேவலர் போற்பிரி யார்பின்பு படரப்
புரசை மால்கரி பரிமுதற் படைகளும் பொலியத்
தரைசெய் பேறென விளங்குதன் னூர்ப்புறஞ் சார்ந்தான்.

கௌ. முனிவர் தன் இல்லடைதல்

அப்பொழுது அவர் இருந்த சிற்றாரும் பெருநகரமாயிற்று. ஊரிலுள்ளார் யாவரும் அட்டமங்கலங்களோடும் மங்கள வாத்தியங்களோடும் கையுறை ஏந்தி இவரை எதிர்கொள்ள வந்தார்கள். வந்தவர்கள் முனிவர் வடிவைக் கண்டு மகிழ்ந்து, கண்ணன் கழலடி பூண்டார்க்குப் பெறர்க்கரியது யாது? என வியந்து அவர் பாதங்களை வணங்கி, சிவிகையிலேற்றி அவர் மாளிகை நோக்கிச் சுமந்து செல்வாராயினர். அப்பொழுது பல

வாத்தியங்களும் ஒலித்தன. குடை நிழற்றின. சாமரைகள் இரட்டின. முனிவர்களுடைய ஆசி யொலியும் அந்தணர்தம் வேத ஒலியும் எழுந்தன. படைஞரோடு அரசர்களும் சூழ்ந்தனர். ஆயிரநாம முள்ளாற்கு அன்பராகிய முனிவரும் வீதிவழிச் சென்று, தன் மாளிகை வாயிலை அடைந்தார். அடைந்து, பண்டைச் சிற்றில் பசும்பொன் மாளிகையாயிருப்பதை நோக்கிக், கண்ணன் திருவருளையும் நோக்கினர். நோக்கி அதிசயமுற்று நின்றனர். அப்பொழுது கண்ணன் அருளால் பண்டைமெலிவு நீங்கி, இளமைபெற்ற பன்னியாகிய சுசிலையும் பட்டாடை உடுத்துப் பல கலன் புனைந்து, தன் நாயகனை எதிர்கொண்டு வணங்கினார். வணங்கி, ஓர் ஆசனமிட்டு, அதிலே முனிவரை நிறுத்தி, மனமகிழ்ந்து ஏவன்மகளிர் நீர் வார்ப்பப் பாதம் விளக்கிப் பூசனைசெய்து நீராஞ்சனம் எடுத்து வணங்கி நிற்ப; முனிவரும் மாளிகையினுள்ளே புகுந்தார்.

உட்புகுந்த முனிவர், தம் மாளிகையின் ஓர் அறையிலே வெள்ளிக் குவியலும், ஓர் அறையிலே மாணிக்கக் குவியலும், ஓர் அறையிலே முத்துக் குவியலும் இருப்பதைக் கண்டார். ஓர் அறையிலே தம் புதல்வர்கள் அணிதற்குரிய அணிகலப் பேழைகளையுங் கண்டார். ஓர் அறையிலே கஞ்சிக்கும் வழியில்லாமல் இருந்த தம் மகார்பலவித உணவுகளையும் உண்டு வேண்டாம் வேண்டாம் என்று செருக்குவதையும், மரவுரி விளங்கிய அரையிற் பட்டாடை விளங்க, நெற்றியில் வைரச்சுட்டி விளங்க, மார்பில் மதாணி அசைய, கையிற் கடகமும், காதிற் குழையும் ஒளிர், அரையிற் பொன்னுண் அவிர, அடியிற் சிறு சிலம்பொலிப்ப விளங்குவதையுங் கண்டார். அட்டிலில் அரிசிக் குவியலும், உப்பு முதலியனவும்,

பருப்பு முதலியனவும், பலவகைக் கலங்களும் பொலிவதையுங் கண்டார்.

இங்ஙனம் முனிவர் கண்டு நிற்குஞ் சமயத்தில், அவர் மனைவியாகிய சுசீலை, அவர் முன் விரைய வந்து எண்ணெய் தேய்த்து நீராடுக என்று சொல்ல, முனிவரும் அங்ஙனமே செய்து தன் நித்தியகருமங்களை முடித்துக் கொண்டு, போசனசாலையை அடைந்தனர். அப்பொழுது அங்கே சுசீலை தலைவாழையிலைகளைப் பரப்பி, நீர் தெளித்து, அவைகளில், அன்னமும் அறுசுவைக் கறிகளும் படைத்துப் பருப்பிட்டு, நெய்யிட்டு, உபசரிப்ப, குசேலமுனிவர், அந்தணர் கூட்டத்தோடும் உண்டார். உண்டபின் கையும் வாயும் பூசி, தாம்பூலம் கொடுத்து, அந்தணரைப் போக விடுத்தார். தம்முடன் வந்த அரசர் முதலியோர்க்கும் விருந்திட்டனுப்பினார். பின் முனிவர், மனைவி மக்களோடும் மகிழ்ந்திருந்தார்.

இவ்வாறு, இல்லற மியற்றி இன்ப நுகர்ந்திருந்த முனிவர், சிலகாலம் கழிந்தபின், ஒருநாள் ஓர் அறையுட்புகுந்து, மனைவியும் மக்களும் புகாதபடி தானிட்டுக் கொண்டு தனியே இருந்து சிந்திக்கலாயினர்.

ஒருதி னத்தினி லுவளக வரைப்பினை யுற்றுக் கருது மக்களு மனைவியு முருவகை கழிப்பி யிருக வாடத்தை நூக்குபு தாமக்கோ விறுக்கி மருவொ ருத்தன யிருந்தன னின்னன வலிப்பான்.

கஅ. முனிவன் கண்ணன்பால்
மீளவும் வறுமை வேண்டலும்
வைகுந்தம் பெறலும்

பொருளை ஈட்டுவோர்க்கு இம்மையிலும் பல
வகைத் துன்பங்கள் உண்டாம். பாவத்தால் மறுமையில்
நரகத் துன்பம் உண்டாம். சீச்சி! இப்பொருளை மறந்தும்
அறிஞர் விரும்புவாரர்? ஊழான் பெருஞ்செல்வம் வரினும்,
நரை வருமென்று கருதி க் காலம்பெறத் துறப்பர்
அறிவுடையோர். துன்பத்தைத்தரும் பிறவித் தொடர்ச்
சியை நீக்க விரும்பிய அறிஞர்கள் தம் உடம்பையும்
மிகையென்று கருதுவார்களேயானால், அவர்களுக்கு,
மற்றும் பொருண்மேலுள்ள நினைவைச் சொல்லுவ
தென்னை! யான் என்னும் அகப்பற்றையும், எனது
என்னும் புறப்பற்றையுந் துறந்தவனே தேவரும் அடை
தற்கரிய வீட்டின்பத்தை அடைவானென்று வேதங்கள்
சொல்லும். உலகப்பொருளை விரும்பாமை என்கின்ற
பெருஞ் செல்லத்திலும் பார்க்க எமக்கு இம்மையிற்
பெறுஞ் செல்வம் வேறுண்டா? துறவி என்று சொல்
லப்படுபவன் ஆசையை மறந்தவனே. அல்லாதான்
துறவியாவானா? அவன் பிறவியைத் துறப்பானா? ஒரு
போதூந் துறக்கமாட்டான். அவன் வீட்டின்பத்தையும்
பெறமாட்டான். ஆதலால், ஆசையினுங் கொடியது
பிறிதில்லை. கடவுளை வணங்கிப் பேரின்பத்தைப் பெறு
தற்குரிய மானுட தேகத்தைப் பெற்றும், நிலையில்லாத
சிற்றின்பத்தைக் கருதிப் பொருளிட்ட விரும்புதல் கானற்
சலத்தை விரும்புதல் போலும். இச் செல்வமயக்கத்தால்
தெய்வ சிந்தனை ஒழியும். அஃது ஒழிய அறம் நீங்கும்.
அது நீங்கப் பாவம் வளரும். அது வளரப் பிறவித்
துன்பம் உண்டாம். இத்துன்பத்தை அனுபவிக்க யாரால்

முடியும். இதனை நினைக்கவும் மனம் அஞ்சுகின்றது. ஆதலால் இச்செல்வம் நீங்கும்படி எம்பெருமானைத் தியானிப்பேன் என்று தன் மனதிற சிந்தித்தார். சிந்தித்துக் கண்ணீரரும்ப இரு கைகளையும் சிரசிற் குவித்து, மனம் நெக்குருக, கண்ணன் திருவடிகளை மனதில் நன்கு அழுத்தித் தியானித்துப் பலவகையாகப் புகழ்ந்து தோத்திரஞ் செய்வாராயினர்.

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

1. எழுதரு மறையைக் கவர்ந்தன னாகி
 யெறிதிரைக் கடல்புகுந் தொளித்த
 முழுவலிச் சோம காசுர னுயிரை
 முனைகெழு மீனமாய்ச் சவட்டிப்
 பழுதிலம் மறையை யுலகிடை விரித்துப்
 பளகறுத் துயிரெலாம் புரந்தாய்
 கொழுதிவண் டுழக்கு நறுந்துழாய்ப் படலைக்
 கொற்றவ நின்னடி போற்றி.
2. எறிசெறி தரங்கப் பாற்கட னடுவ
 ணெறுழ்வரை மத்தெனக் கூட்டிக்
 தறியென மதியை நாட்டிவெண் பிறைப்பற்
 றழல்விழி யரவநாண் பூட்டி
 மறிதொழின் மறியச் சுரர்கடை காலம்
 மந்தரங் கடலமுந் தாது
 முறிவிண்மோட் டாமை யுருக்கொடு பரித்த
 முன்னவ நின்னடி போற்றி.
3. மலர்தலைப் புவியைப் பாயலாச் சுருட்டி
 மயங்குபா தலத்திடைக் கரந்த
 விலகுபொற் கண்ண னுயிர்குடிப் பதற்கு
 மிமைப்பினப் புவிவிரிப் பதற்கு

நிலவுவெண் பிறைக்கோட் டடல்வலிக் கேழ
 னிமிருருக் கொண்டவெம் பெரும
 அலர்மகள் குடிகொண் டுறைமறு மார்பத்
 தச்சுத நின்னடி போற்றி.

4. மலைத்தட நிறத்து முன்னவ னுயிரை
 மாட்டிய பழிகொளக் கருதி
 யலைத்தட றெலைத்துச் சுரர்முதல் யார்க்கு
 மச்சுறுத் திட்டது மன்றிப்
 புலைத்தொழி லுணர்வாற் றன்பெயர் வழத்திப்
 போற்றவும் புரிந்தபொல் லானைக்
 கொலைத்தொழில் புரியத் தூண்கிழித் தெழுந்த
 கோளரி நின்னடி போற்றி.
5. பெருகிய தவத்துக் காசிப னதிதி
 பிறங்குறு தந்தைதா யாகத்
 திருகறத் தோன்றி மமதையிற் படிந்த
 திறல்கெழு மாவலி பாற்சென்
 றருகிய மனத்தின் மூவடி மண்கொண்
 டோரடிக் கிடம்பெரு மையினான்
 மருவவன் சிரத்தில் வைத்துயிர் புரந்த
 வாமன நின்னடி போற்றி.
6. மாணுடைச் சமதக் கினியிரே னுகைக்கு
 மகனெனத் தோன்றிமா மறையோர்ப்
 பேணுடைத் துலக நடைநெறி யிகந்து
 பெயர்ப்பருஞ் செருக்கினின் மூழ்குங்
 கோணுடைக் குரிசிற் குலமறச் சவட்டிக்
 குலவுமம் மறையவர்ப் புரந்த
 ஏணுடைப் பரசு ராமவைம் படைக்கை
 யிறையவ நின்னடி போற்றி.

7. இலங்கையுட் புகுந்து தசமுக னவனுக்
கிளவல்விண் ணிறையவன் பகைமுற்
பொலங்கழல் மைந்தர் மற்றையோ ரையும்வெம்
போர்க்களத் தவித்துவீ டணற்கு
நலங்கெழு முரிமை யரசளித் துலகி
னாட்டுகற் பரசியை மீட்டு
நிலம்புக ழயோத்தி யடைந்தர சளித்த
விராகவ நின்னடி போற்றி.
8. மல்லலம் புவனம் புகழ்வசு தேவன்
மயிலியற் றேவகி பிறருக்
கொல்லரும் வனப்பி னுரோகணி யிவர்கட்
கொருமக வாவவ தரித்துக்
கொல்லுமா குறித்த பிரலம்பன் முதலோர்க்
கூற்றுணக் கொடுத்துயிர் புரக்குஞ்
சொல்லருஞ் சீர்த்திப் பளிக்குரு வமைந்த
தூயவ நின்னடி போற்றி.
9. வீறன்மிகு விசயன் வாவுமான் றடந்தேர்ப்
பாகனாய் நடத்திவீ டுமன்முற்
றீறன்மிகு வேந்த ரைவரான் மடியச்
செய்தபூ பாரமுங் கழிப்பி
யறன்மகற் கரசு நல்கியென் கந்தை
யகம்பொதி யவலுந்தின் றளித்த
நிறன்மிகு கமலக் கண்ணுடைக் கண்ண
நின்மல நின்னடி போற்றி.
10. இமையவர் துதிக்கப் படியிடைப் பரியா
யினிவரு மெம்பிரான் போற்றி
யமைதரு மறையுங் காணொணைப் பொருளா
யகிலமு மாயவ போற்றி

யிமையள வினிற்கை வரைமுறை யிடச்சென்
 றினிதருள் சுரந்தவ போற்றி
 கமைதரு மன்ப ரெண்ணியாங் களிக்குங்
 கமலைநா யகவடி போற்றி.

என்று மனமுருகிக் குசேலர் தோத்திரஞ் செய்தபோது,
 நெக்குநெக்கு நினைப்பவருடைய மனத்தினுள்ளே புக்கு
 நிற்குங் கண்ணன் தோன்றாது நிற்பானா? உடனே
 தோன்றினான்.

வயங்கெழுதுந் துபியைந்துங் காருநெடுங்
 கடலுமென வாய்விட் டார்ப்ப
 நயங்கெழுபூ மழையமரர் பொழி தரவிண்
 ணரமகளிர் நடியா நிற்க
 மயங்கெழுநல் வறந்தழைப்ப வுலகுகுது
 கலிப்பவெளி வந்து நின்றான்
 பயங்கெழுமா மறைப்பொருளா யம்மறைக்கு
 மெட்டாத படிவத் தண்ணல்.

தோன்றிய கண்ணனைக் கண்டவுடனே, முனிவர்,
 மகிழ்ந்து எழுந்து, கரையை உடைத்தெழுந்த வெள்ளம்
 போலவும், தாயைக்கண்ட கன்றுபோலவும், மனமும்
 பிந்தும்படி ஓடிச்சென்று, அக்கண்ணன் பாதங்களை அன்
 டோடு வணங்கினார். வணங்கி எழுந்து கண்ணீர் சொரிய,
 ஆனந்தக் கூத்தாடினார். பூசனை செய்தார். எம்பெரு
 மான் எனியேன் இல்லிற் கெழுந்தருளியது, கங்கை
 யானது முடவன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்ததை ஒத்தது
 என்று முகமன் கூறினார். பின் வாய்புதைத்து நின்று
 சொல்வாராயினர். எம்பெருமானே! எனக்குத் தந்த இச்
 செல்வம் துக்கத்தைத் தருவதன்றி, இன்பத்தைச் சிறிதுந்
 தரமாட்டாது. திரிகரணங்களையும் உனக்கே செலுத்தி,

வழிபட்டு மகிழும் நான், கனவுபோன்ற இச் செல்வத்தைத் தாழ்ந்து களிக்கிற் கொண்டவிரதத்தை அழித்தவனாவேன். நல்ல நீரில் முழுகுவோன் சேற்றிற் குளிப்பது போலும், உன்னருளிற குளிக்கும் யான் இச் செல்வத்திற் குளிப்பது. ஆதலால் நிலையில்லாத இச் செல்வத்தை விரும்பேன். முன்னுள்ள வறுமையே எனக்கு வேண்டும். அடியார்க்கருளும் பெருமானே! என் உள்ளக் கருத்தை நிரப்புக என்றார். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுக் கண்ணபிரான் புன்கிரிப்புக்கொண்டு, முன் செல்வத்தை விரும்பி என்பால்வந்த நீ இப்போது வறுமையைத் தருகி என்று கேட்கலாமா? என்றார். அதற்கு முனிவர் தேவரீருடைய தியானத்தை மறந்து, இச் செல்வத்தைப் போற்றி, பிரபஞ்ச வாழ்வீற் காலங்கழித்தல் நன்றாகுமா? ஆதலால் இதனை நீக்கியருளுக என்றேன் என்று கூறிப் பின்னும் இச் செல்வத்தை நீக்கியருளுக என்று வேண்டி வணங்கினார்.

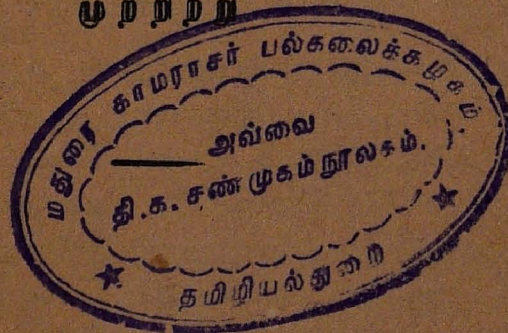
எம்பிரான் கருணை செய்க வென்றிரந் தடியில் வீழ்ந்தான் வெம்புறேல் கவலை யெல்லாம் வீடுதியென்றுடலந் தைவந் தும்பரார்க் கரிய வின்ப முறுவையென்றுரைக்க லுற்றான் தும்பிகா லுழக்க மட்டுத் துளித்திடுந் துளபத் தாரான்.

அப்பொழுது கண்ணபிரான் கருணைபூத்து, முனிவனைத் தழுவிச் சொல்லுகின்றார். முனிவனே! கவலையுறல் வேண்டாம் யான் உனக்குச் செல்வந் தந்தது, உன்னைச் சேர்ந்தவர்களின் பொருட்டே. உன் உள்ளம்போல அவர்கள் மனமுந் துறவுடையதா? இன்றே. ஆதலால் “முனிவனே! அதனை நினைத்து நீ வருந்தல் வேண்டாம். உன்னை அச் செல்வம் என்ன செய்யும்! மாந்திரிகனைப் பாம்பின் விடம் என்ன செய்யும்? ஞாயிற்றை இருள் என்ன செய்யும்? மெய்ஞ்ஞானிகள் இப் பிரபஞ்ச வாழ்க்

கைக்குரிய தொழிலைச் செய்தாலும் தாமரையிலையில் நீர் போலப் பற்றற்று நிற்பார். ஆதலால் உன்னை இப்பிரபஞ்சம் பற்றமாட்டாது. நீ பலநாள் இவ்வுலகில் எம்மைத் தியானித்து வாழ்ந்திருந்து முடிவில் என்னுலகை அடைந்தின்புற வரந்தந்தோம்” என்று, அவர் மறாதபடி பல வார்த்தைகளையும் கூறி, அருள்செய்து, கண்ணபிரான் மறைந்தனர். அப்பொழுது குசேலர் 'எம்பெருமான் திரு வருள் இப்படியே என்று, கண்ணபிரானை அஞ்சலித்த கையினராய் மகிழ்ந்திருந்தார். இப்படி முனிவர் கண்ண பிரான் அருள்பெற்று, அவன் அடியையே இடைவிடாது தியானித்துக்கொண்டு, வாழ்ந்திருந்து, பின், ஒரு நாள் வைகுந்த உலகை யடைந்து கண்ணன் சேவை செய்து கொண்டு பேரின்பமுற்றிருந்தனர்.

ஒப்பிலா முனிவன் பின்ன ரொருதினம் வான நாடர் வெப்பிலாக் கற்ப கப்பூ விரைகெழு மாரி பெய்ய வைப்பின்மெய் யடியார்க் காய வைகுந்த வுலகஞ் சார்ந்து திப்பிய வருவ மாயன் சேவைசெய் தின்புற் றானே.

முற்றிற்று

அருஞ் சொற் பொருள்

அட்டசித்தி—அணிமா முத
லிய எட்டுச்சித்தி.

அண்ணிது — சம்பமாயுள்
ளது.

அணி — அழகு, ஆபரணம்.

அணை — சயனம், படுக்கை.

அதிதி — புதிதாக வந்தவன்.

அந்தப்புரம் — அரச மகளிர்
இருக்குமிடம்.

அபிமானம் — பற்று.

அரதனம் — இரத்தினம்.

அவசியகருமம் — மலசலங்
கழித்தல்.

அவிகை — தணிதல்.

அழல் — வெப்பம்.

அன்னப்பால் — கஞ்சி.

ஆக்க — அமைக்க.

இடர் — துன்பம்.

இம்மி — மத்தங்காய்ப் புல்
லரிசி.

ஈந்துவத்தல் — கொடுத்து
மகிழ்தல்.

ஈதிவாதை — வேதனை செய்
யும் நோய், அதிகமழை,
மழையின்மை, விட்டில்,
கிளி, எலி, அணுகியிருக்
கும் அரசு என்னும் ஆரு
லும் நாட்டுக்குவரும் கேடு
கள்.

உபநயனம் — பூணூல் தரித்
தல்.

உறையுள் — இருப்பிடம்.

ஐயம் — சந்தேகம்.

ஒதுங்கி — விலகி.

ஓலக்கம் — அரசிருக்கை.

கேமம் — பெற்றதைக்
காப்பாற்றல்.

கஞ்சுகிமாக்கள் — காவற்
காரர்

கடகம் — காப்பு.

கடுகி — விரைந்து.

கதிரவன் — சூரியன்.

கருவி — ஆயுதம்.

கலம் — ஆபரணம்.

கலை — நூல்.

கவிகை — குடை.

கழறுதல் — இடித்துக்
கூறல்.

கன்னக்கோல் — சுவரை
அகமுங் கருவி.

கனகம் — பொன்.

கிரியை — கடவுளுக்கு மனத்
தாலும் உடம்பாலும் செய்
யும் வழிபாடு.

குடம்பை — கூடு.

குண்டலம் — காதணி.

குணபால் — கீழ்த்திசை.

சகித்தல் — பொறுத்தல்.

சம்பாதித்தல் — தேடல்.

சரியை — கடவுளுக்கு உடம்
பாற் செய்யும் வழிபாடு.

சாதுக்கள் — பெரியோர்.

சிதமணி — வெண்மணி.

சிவிகை — பல்லக்கு.

சிவிறி — நெடுந்துருத்தி.

சேவை — வழிபாடு.

சேரி — ஊர்.
 ஞானம் -- கடவுளுக்கு அறி
 வாற் செய்யும் வழிபாடு.
 தாயம் — சுற்றம்.
 திரிபு — மாறுபாடு.
 துயர் — துன்பம்.
 துவாரம் — வாயில்.
 நியதி — நித்தியகடன்.
 நீராஞ்சனம் — ஆலத்தி.
 பட்சணம் — தீன்பண்டம்.
 பந்தி — குதிரைகட்டுஞ்சாலை.
 பந்து — மட்டத்துருத்தி.
 பரமபதம்— விஷ்ணுலோகம்.
 பறித்தல் — பிடுங்கல்.
 பன்னி — மனைவி.
 பாகஞ்செய்தல்—சமைத்தல்.
 பாகம் — பங்கு.
 பிரமசரியம்—விவாகஞ் செய்
 யாது ஆசாரியனிடத்தில்
 ஒதிக்கொண்டு வி ர த ன்
 காக்கு நிலை.

பிரமம் — கடவுள்.
 புதைத்தல் — நிலத்துள்
 மறைத்தல்.
 புசித்தல் — உண்டல்.
 புரத்தல் — காத்தல்.
 புலரி — விடியல்.
 மதாணி — பதக்கம்.
 மாண்பு — ந ற் கு ண ந ற்
 செயல்.
 முகுந்தன் — கண்ணன்
 யாக்கை — உடம்பு.
 யோகம் — இல்லாததைப் பெ
 றல்; பெறுவதை விரும்பு
 தல்; கடவுளுக்கு மனத்
 தாற் செய்யும் வழிபாடு.
 உரோமம் — மயிர்.
 வணிகர் — செட்டிகள்.
 வலயம் — புயவணி.
 விசாரம் — ஆராய்வு.
 வீதி — ஊழ்.

